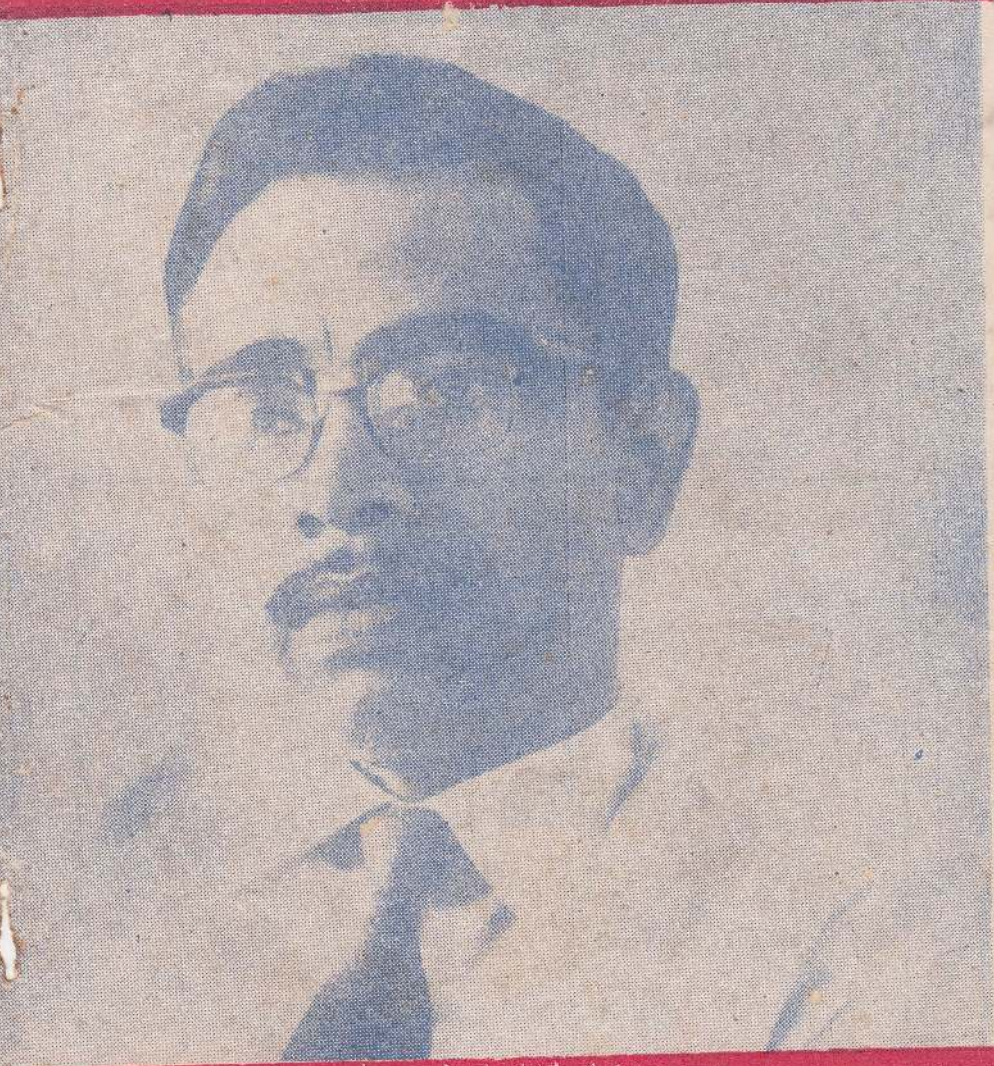

தமிழ்முக

-/60

கொளரவ ஆசிரியர்: மணிசேகரன்

Printed by Ravi Shankar Foundation
ravisankar.org / savitaram.org

உழவு இயந்திர உப-உறுப்புக்கள்
உதிரிப்பாகங்கள் மோட்டர்
உப-உறுப்புக்கள்

ரயர் வகைகள்

விவசாய இரசாயனப் பொருட்கள்
சைக்கிள் உப - உறுப்புக்கள்
பற்றறி வகைகள்
மின்சார இணைப்புக்கள்
பெயிண்ட் வகைகள்

ஆகியவை மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும்
எந்நேரமும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

கே. ஆர். கந்தசாமி அன் கோ

வவுனியா.

ரெலிபோன் : 568

ரெலிகிராமஸ் "சாமி"

அழகு மலர்கின்றது! அறிவு செழிக்கின்றது!

**ஆனந்தா
திருக்குறட்
கலண்டர்**

தயாரிப்பாளர்கள் :

ஆனந்தா அச்சகம்

226, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்முது

கௌரவ ஆசிரியர்-மணிசேகரன்

தமிழ் 2 |

1972

| அமுது 7

அட்டையில்
தெளிவத்தை ஜோசப்

கௌரவ உதவி ஆசிரியர்
பா. சிவபாலன்

○

தமிழ்முது இலக்கியக் குழு
த. சிநீவிவாசன்
கு. கணேசலிங்கம்
ஆ. குணநாயகம்
பா. சிவகடாட்சம்
வே. குணரத்தினம்
சி. கணேசலிங்கம்
இ. ச. கோபாலபிள்ளை

தமிழ்முதில் வெளிவரும் கதைகளில் உள்ள பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே. கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை எழுதிய இலக்கிய கர்த்தாக்களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

ஆ-ர்,

இவ்வழுதில்...

இதயம் பேசுகிறது
தலையங்கம்

மனக்கோலம்

எல். சி. மாத்து

மிருதர்வசனம்

அ. ந. கந்தசாமி

ஏ. ஜே. சுவாமித்தன

கே. எஸ். சிவசுமாரன்

தான்கோன்றிக் கவிராயர்

பரிபூரணன்

ந. பாலேஸ்வரி

சரச்சந்திரா

பைஸ்தீன்

மூலி

என். எஸ். எம். இராமையா

சிவச்சந்திரன்

சிவகடாட்சம்

சுப்பு

இரா. சிவலிங்கம்

இதயம் பேசுகிறது

இம் மாத தமிழமுதைப் பெற்றேன். வாசித்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இது போன்று அருமையான சிறந்த தமிழ் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் இருக்கும்போது ஏன்தான் எமது இலங்கை வாசகர்கள் இந்தியக் குப்பைகளில் மோசங் கொள்ளுகின்றார்கள்!

உங்கள் இலக்கியப் பணி மென்மேலும் சிறப்புற்றோங்க இறைவன் அருள்புரிவானாக.

வண. ஜே. எஸ். சால்ஸ்,
நாவற்குடா,
காத்தான்குடி.

தமிழமுதைச் சுவைத்து மகிழ்ந்தேன். உடன் தங்களைப் பாராட்ட எண்ணியும், அமுதுண்ட மயக்கத்திலே காலந்தாழ்த்தி விட்டேன். இப்பொழுதென்றாலும் மனமார்ந்த பாராட்டைத் தெரிவித்தாற் சரிதானே! என் பாராட்டுக்கள்.

கி. யோகேஸ்வரி,
மூளாய்.

தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மத்தியில் தரமான இலக்கிய ஏடாக தமிழமுது மலர்ந்திருப்பதைக் கண்டு பூரிப்படைகின்றேன். தமிழமுது உள்ளடக்கிய உயர் கருத்து ஆக்கங்களிலிருந்தே "தமிழமுது" ஒரு சிறந்த ஏடுப்பதை கணிக்க முடிகிறது. இலக்கியத்துணை கொண்டு மசீகள் மத்தியில் சிறந்த தொண்டாற்ற வேண்டுமென்பதே என் பிரார்த்தனை.

கே. எம். பரூக்,
சோலை எழுத்தாளர் மன்றம்,
பதியதளாவ.

தமிழமுதைப் படிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற வாசகனெருவன் தெற்கிலிருந்து வரைகின்றேன். சிங்களச் சூழல் என்றாலும் செந்தமிழ் இதழ்களைச் சுவைத்தின்புறும் நான் தமிழமுது பற்றி உயரிய எண்ணம் வைத்துள்ளேன்.

தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகளைக் கட்டுப்படுத்தல் கோஷத்தின் இடையே 20 வதுக்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகள் ஈழத்தில் முளைவிட ஆரம்பித்துள்ளன. இதுவோர் நற்சஞ்சை என்னு குறிப்பிடத் தயங்குகின்றேன். இவற்றினிடையே "தமிழமுது" தனியிடம் பெறுவதை—முகஸ்துதிக்காக அன்றி—மனப்பூர்வமாகக் குறிப்பிடுவேன்.

இதே தரத்துடன் தமிழமுது வெளிவர வேண்டும். படைப்பாளரும், படிப்பாளரும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கை கொடுக்க வேண்டும்.

எம். எச். எம். சம்ஸ்,
திக்கவல்லை.

தமிழமுது சென்ற இதழ் எனக்குத் திருப்தி தரவில்லை என்பதை மனவருத்தத்துடன் தெரிவிக்கின்றேன். அடுத்த இதழ் சிறப்பாக இருக்கும் என விரும்புகிறேன்.

கே. எஸ். சிவகுமாரன்,
கொழும்பு—6.

புதிய பாதையில் நாம் !

இது தமிழ்முதின் ஏழாவது இதழ். எமது இதழ்களோடு பரிச்சயம் வைத்துக் கொண்டவர்கள் சென்ற இதழ் பக்கம் குறைப்புப்பற்றி-கவலையாக—தனக்கு ஒன்று நிகழ்ந்ததுமாதிரி, ஏன், - எனக்கு துப்பரவுக்கு ஆறாவது இதழ் பிடிக்கவில்லை என்று ஆக்ரோஷமாகவும் கூட நேரிலும், கடிதங்களிலும் எழுதியிருந்தார்கள்.

உண்மையில் தமிழ்முது மேல் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கும் வாசகர்கள், எழுத்தாளர்களிடமிருந்து இப்படியான தொரு கண்டனம் வருமென்று ஆரம்பத்தில் நாங்கள் எதிர்பார்த்து இருந்ததுதான், சென்ற இதழ் அச்சுக்குக் கொடுக்கும் போது நாம் கூட, “தமிழ்முது” இந்த உருவத்தோடு வருமென்று எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அச்சுங்கள் அது கூட இது கூட என்று விலையைக் கூட்டிய போதுதான், தமிழ்முதின் உருவத்தை மாற்றுவதற்கும் எங்களுடைய தரத்தைக்கூட நாம் விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது.

இந்த இதழ் வழமை போல வருகின்றது. ஆனால் விலை அனுபது சதமாக உயர்த்தி இருக்கின்றோம். இலக்கியச் சுவைஞர்கள் எமது கஷ்டங்களை உணர்ந்து இந்த விலை உயர்வை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

இந்த இதழிலிருந்து ஐந்தாறு சந்தாதாரர்களை சேர்க்கும் ஒரு திட்டத்தை நாம் ஆரம்பித்திருக்கின்றோம். இந்த திட்டத்துக்கு வாசகர்கள், எழுத்தாளர்களிடமிருந்து, பரிபூரண ஒத்துழைப்பு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு, துரிதமாகச் செயல்பட ஆரம்பித்திருக்கின்றோம்.

தமிழ்முதுபற்றி மனம் திறந்த அபிப்பிராயங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

மனக்கோலம்

சாகித்திய மண்டலத்தினர் இம் முறைக்கான பரிசு நூல்களை அறிவித்திருக்கின்றார்கள். உலக அரங்கில் மிக வேகமாக முன்னேறி வரும் புனை கதைத் துறைக்கு தரமான நூல்கள் கிடைக்காதபடியில் பரிசு கொடுக்கப்படவில்லை. மு. தயசிங்கத்தின் 'போர்ப் பறைக்கும்', ஏ. ஜே. கனகரட்னாவின் 'மத்து': அமிர்த நாதரின் 'பின்னைத் தமிழ்' பண்டிதர் வீரகத்தியின் 'செழுங்கமலச் செல்வி' ஆகிய நூல்கள் பரிசுக்குரியனவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மறைந்த கவிஞர் மஹாகவியின் கவிதைகளில் ஆழ்ந்த சுவை ஞான சிங்காரவேலன் முயற்சியினால் அவரது 'ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம்' என்ற கவிதைகளின் வெளியீட்டு விழா தேயிலைச் பிரசாரச் சபை மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. விழாவுக்கு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன தமிழ்ப் பகுதிப் பணிபாளர் ரான திரு. நாவுற்குழியூர், நடராசன் தலைமை வகித்தார். எஸ். பொன்னுத்துரை, க.வே. முருகையன் ஆகியோர் ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார்கள்.

இப்பத்தியில் பல தடவைகளில் யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பெருமைகளை அவ்வப்போது குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். கலாகேசரி அ. தம்பித்துரை எழுதிய 'ஆனந்த செ, குமாரசாமி' என்ற நூலை அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள்- விழாவுக்கு அறிஞர் திரு. நாகராசன் தலைமை வகித்தார். பிரபல எழுத்தாளர்களான கனக-செந்திநாதன், கவிஞர் கந்தவனம், ஆ. தேவராசன் ஆகியோர் நூலை மதிப்பீடு செய்தார்கள்.

கரவைக் கிழார் கவிதைகள், குலசபாநாதன் எழுதிய 'நல்லூர்க் கந்தன்', எஸ். பொ. எழுதிய 'சடங்கு' ஆகியன இந்தப்பருவத்தில் வெளிவந்த வேறு நூல்களாகும்.

நாடகத் துறையில் போதிய விழிப்புக்கள் ஏற்பட்டிருப்பது போல் இப்போது தென்படுகின்றன. நாடக எழுத்தாளர் சி. சண்முகம் எழுதிய என்ன உலகமடா, 'இதுவுமீ ஒரு நாடகம்? ஆகிய இரு நாடகங்களும் பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டன. இதுவும் ஒரு நாடகம் நகைச்சுவையினாலே ஆழ்ந்த பல கருத்துக்களையும், என்ன உலகமடா இன்றைய போலியான முற்போக்கு வாதம் பேசுபவர்களை மையமாக வைத்தும் பின்னப்பட்டது.

பிரபல எழுத்தாளரான செங்கை ஆழியான் செ. கதிர்காம நாதன். செ. யோகநாதன் ஆகியோர் இலங்கை நிர்வாகப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்துள்ளனர். நல்ல இலக்கியச் சுவைஞானம், எழுத்தாளருமான சிங்காரவேலு இந்தோனீசியாவில் உள்ள இலங்கைத் தூதுவராலயத்தில் சுடமை பாரீக்ஷைசென்றுள்ளார். அவர்களுக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்

—மகரம்.

மலையாள படைப்பாளிகளின் மகத்தான சாதனைகள்

எல். ஏ. மாத்து

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கேரளத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு எழுத்தாளர்கள். கோட்டயம் என்னுமிடத்தில் கூடி பதிப்பகம் பணிகளை மேற்கொள்ளுவதற்கான கூட்டுறவுச் சங்கம் மொன்றை அமைத்துக் கொண்டனர். "சாஹித்ய ப்ரவர்த்திக கூட்டுறவுச் சங்கம்" என்பது அதன் பெயராகும். எழுத்தாளர்கள் தங்கள் நூல்களைத் தாமே வெளியிட கூட்டுறவு முயற்சியை மேற்கொண்டது உலகத்திலேயே இது தான் முதல் தடவை என்று கூறவேண்டும். இந்தியாவில் அத்தகைய முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது இது தான் முதல் தடவையாகும் என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். ஆரம்பத்தில் அவர்கள் போட்ட பங்கு மூலதனம் ரூ. 120 ஆகும் இன்றோ அச்சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களின் எண்ணிக்கை 500 ஆகவும், அதன் பங்கு மூலதனம் 8 லட்சம் ரூபாயாகவும் பெருகியுள்ளது. அது இந்நாள் வரை சுமார் 3,500 புத்தகங்களை வெளியிட்டுள்ளது. இப்பொழுது நானொன்றுக்கு ஒரு புத்தகம் வீதம் அது வெளியிட்டு வருகிறது. அதன் அங்கத்தினர்கள் புத்தக விலையில் 30 சதவிகிதம் தொகையை "ராயல்டி"

தொகையாகப் பெற்று வருகின்றனர். உலகத்திலேயே இதுவே எழுத்தாளர்கள் பெறும் மிகவும் அதிகமான "ராயல்டி" தொகையாகும். இந்தச் சங்கம் 1970-ல் 22 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள புத்தகங்களை விற்பனை செய்துள்ளது. நாட்டிலேயே மிகவும் வெற்றிகரமான சாதனைகளைக் கண்டுள்ள பன்னிரண்டு கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும் என்பதாக மத்திய அரசு அங்கீகரித்துள்ளது. கூட்டுறவுச் சட்டத்தின் கீழ் வழங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ள உச்சபட்ச ஈவுத் தொகையை அதன் அங்கத்தினர்கள் பெற்று வருகின்றனர். இச்சங்கம் அதற்குச் சொந்தமான கூட்டடமொன்றில் செயல்பட்டு வருவதுடன் கோட்டயத்தில் அதற்குச் சொந்தமான ரோட்டரி அச்சகம் ஒன்றும், விற்பனைப்பிரிவு ஒன்றும், தேசிய புத்தகப்பகுதி ஒன்றும் இயங்கி வருகின்றன. திருவனந்தபுரம், கொல்லம், எர்ணாகுளம், திருச்சூர், கோழிக்கோடு ஆகிய இடங்களில் அதற்குக் கிளைகள் உள்ளன.

இச்சங்கத்தின் சிறப்புமிக்க சாதனைகளில் ஒன்று, எழுத்தாளர்களுக்கு அது புரிந்துவரும் இணையிலாத சேவை

ஆகும். எழுத்தாளர்கள் என்றால் சாதாரணமாக ஒரு தனித்த இயல்பும், வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் எத்தகைய பரிச்சயமும் இல்லாத ஒரு பண்பும் உடையவர்கள் என்று கருதி வரப்படுகிறது. ஆனால் கேரளத்தில் வியக்கத்தக்க வகையில் இக்கூற்றுக்கு எதிர்யாராக அவர்கள் ஒன்று கூடிச் செயல்பட்டுவருவதுடன் அதன் மூலம் பெருத்த பயனும் பெற்று வந்துள்ளனர். இச்சங்கம் இவ்வாறு செயல்பட முன்வந்திராவிட்டால் எழுத்துத்துறையின் மூலம் தாங்கள் ஒரு கௌரவமான வாழ்க்கை நடத்தி வருவதில் வெற்றி கண்டிருக்க முடியாது என்பதாகப் பல பிரபல எழுத்தாளர்கள் மனம்விட்டுக் கூறியிருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர், தகழி சிவசங்கரம் பிள்ளை அவர்களாகும். இவர் வெளியிட்டுள்ள "செம்மின்" என்ற நாவல் சாகித்ய அகாடமிப் பரிசைப் பெற்றிருக்கிறது. மேலும் இந்நூல் பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. சங்கத்தின் தற்போதைய தலைவரான பொன்னம் வர்க்கி தமது வாழ்க்கை வரலாற்று நூலில், ஆரம்பகாலங்களில் தாம் எவ்வாறு வீட்டுக்கு வீடு சென்று புத்தகங்களை விற்கும்படியாக நேரிட்டது என்றும், எவ்வெவ்வகையில் தாம் சிறுமைப்பட்ட நேரிட்டது என்றும் விவரித்துள்ளார் சங்கம் செயல்பட ஆரம்பித்தது முதல், கேரளத்தில் எழுத்தாளர் வாழ்க்கையில் ஒரு மறுமலர்ச்சியும்தோன்றியுள்ளது என்று கூறினால் மிகையாகாது.

சங்கத்தின் மூலம் பயன்பெற்றவர்கள் எழுத்தாளர்கள் மட்டுமல்ல; இச்சங்கம் தனது

பலவகைப்பட்ட இயக்கங்களின் மூலமாகத் தவணை முறையில் புத்தக விற்பனை, வெளியீட்டுக்கு முன்னதான புத்தக விற்பனைகள் ஆகியவை போன்ற ஏற்பாடுகளின் மூலம் புத்தகம் படிப்போரின் எண்ணிக்கையைப் பன்மடங்கு பெருக்கி கேரளத்தில் புத்தகம் படிக்கும் பழக்கத்தை மக்களிடையே ஊக்குவித்து வந்துள்ளது. கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகாலத்தில் மலையாள மொழி பேசும் மக்கள், புத்தகங்களில் செலவிட்டு வந்துள்ள நபர் விகித சராசரிச் செலவு பெருமளவு அதிகரித்துள்ளது. ஜெர்மானிய அறிஞரான டாக்டர் குண்டர்ட் வெளியிட்ட முதலாவது மிகப் பெரும் மலையாளப் பேரகராதி தொண்ணூறு ஆண்டு காலமாக மீண்டும் பதிப்பிக்கப்பட்டு வராமல் இருந்து வந்தது. சங்கம், அப்புத்தகத்தை மீண்டும் பதிப்பித்த பிரதி ஒன்றுக்கு முப்பது ரூபாய் விலையில் விற்பனைக்கு வெளியிட்டுள்ளது. இதே போன்று "அமர கோசம்" என்னும் சமஸ்கிருத நூலின் உரை நூலையும் அது வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்த முயற்சிகள் மிகவும் செலவு மிக்கதான முயற்சிகளானதாலும், அவற்றின் விற்பனைத் தோதுக்கள் வரம்பு வரையறைக்குட்பட்டதாலும், எந்த ஒரு தனிப்பட்ட வெளியீட்டினரும் துணிந்து மேற்கொள்ளும்படியான முயற்சியாக அவை இல்லை. இதே போன்று அண்மையில் இச்சங்கம் பத்துப்பாக்களைக் கொண்ட கலைக் களஞ்சியம் ஒன்றை (ஒவ்வொன்றும் 1000 பக்கங்களைக் கொண்டது) மலையாள மொழியில் வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்த முயற்சியில் மாநில அரசும் ஈடுபட்டு வரு-

சிறந்து ஆனால் சங்கம் அதையும் முந்திக்கொண்டு விட்டது. மேலும் இம்முயற்சியில் அரசு உதவி எதுவுமின்றி இப்பணியில் அது ஈடுபட்டு வருவது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் மற்றும் அது இப்புத்தகத்தில் வெளியிடவிருக்கும் 8,000 பிரதிகளை (பிரதி ஒன்று 600 ரூபாய் விலையில்) புத்தக வெளியீட்டுக்கு முன்னதான விலை ஏற்பாட்டில் அனைத்தையும் விற்று விட்டது ஒரு மிகச் சிறப்பான சாதனையாகும்.

இச்சங்கத்தின் ஆதரவின் கீழ் பல பிறமொழி நூல்கள் மலையாளத்தில் எழுதி மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கார்ல் மார்க்ஸ் எழுதியுள்ள (Das Capital) "மூலதனம்" என்னும் நூலை முழுதுமாக மொழி பெயர்த்துள்ள இந்திய மொழிகளில் முதலாவது என்ற சிறப்புப் புகழை மலையாளமொழி பெறுவதற்கு இச்சங்கம் பெரிதும் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. இது தவிர டால்ஸ்டாயின் யுத்தமும்—சமாதானமும் (War and peace) என்ற நூலின் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றையும் அது வெளியிட்டு இருக்கிறது. தமிழில் அகிலன், ஜானகிராமன் போன்ற முன்னணி எழுத்தாளர்களின் நூல்களையும், சிறுகதைகளையும் மலையாளத்தில் அது மொழி பெயர்த்துத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கிறது. மலையாளப்புத்தகங்களைத் தவிர ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், ஹிந்தி ஆகிய மொழிகளிலுள்ள நூல்களையும் சங்கம் விற்பனை செய்து வருகிறது. நூல்களின் வடிவமைப்பு ஆகியவை போன்ற சிறப்பு அம்சங்களில் விசேஷ கவனம் செலுத்துவதில் மலையாள வெளியீட்டாளர்களுக்கு முன்னோடியாக இச்

சங்கம் விளங்கி வந்திருக்கிறது இச்சங்கம் வெளியீட்டுத் துறையில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது முதல் மலையாள மொழி ஒரு சிறப்பு அமைப்பைப்பெற்று விட்டது என்று கூறவேண்டும் சங்கத்தின் வெளியீடுகள் ஜெர்மனியில் பிரான்பர்ட் நகரத்தில் நடைபெற்ற புத்தகக் கண்காட்சியிலும், இதர உலகப் புத்தகக் கண்காட்சிகளிலும் இடம்பெற்றன: சங்கம் வெளியிட்டுள்ள கலைக் களஞ்சியம் 19 தொகுகளுக்கு அமெரிக்காவில் வாஷிங்டனில் உள்ள காங்கிரஸ் மத்திய நூலகம் ஆர்டர் செய்துள்ளது.

சங்கத்தின் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளில் ஒன்று அது தன் நடவடிக்கைகளின் மூலம் நாட்டின் அனைத்திடங்களிலுள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு அளித்து வந்துள்ள ஆர்வமும், உத்வேகமும் ஆகும். சங்கத்தின் சிறப்பு சாதனைகளைக் கண்டுள்ள பிற மாநில எழுத்தாளர்கள் இதே போன்ற கூட்டுறவு முயற்சிகளைத் தங்கள் மாநிலங்களிலும்—குறிப்பாக வங்காளம் ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகியவிடங்களில் துவங்கியுள்ளனர். நாடு முழுவதிலும், வெளிநாடுகளிலிருந்தும் பல பிரபல எழுத்தாளர்களும், வெளிநாட்டு வெளியீட்டாளர்களும் மற்றும் போர்டு ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கோட்டயதுக்கு விஜயம் செய்து சங்கம் செயல்பட்டுவரும் வழிமுறைகளைக் கண்டு சென்றுள்ளனர். நமது ராஷ்டிரபதி ஸ்ரீ வி.கிரி சங்கத்தின் சாதனைகள் பற்றிப் பின்வருமாறு பாராட்டுரை தெரிவித்துள்ளார்:—
"எழுத்தாளர்களின் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் வெகு சிலவே உருகத்தில் செயல்பட்டு வரு

கின்றன. அண்மையில் தான் எழுத்தாளர்களின் கூட்டறவு ஒன்று, ஜெர்மனியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகப்பத்திரிகைகளைப் படித்த நிர்தோம். இப்பின்னணியில் பரிசீலிக்கையில் இத்துறையில் இச்சங்கம் முன்னோடியாக விளங்கி வந்துள்ளதற்கு நாடு பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது." கன்னட எழுத்துத் துறையில் முன்னணியில் உள்ள பிரபல எழுத்தாளரான நிரஞ்சன என்பவர் அளித்துள்ள பாராட்டு வருமாறு:- "இச்சங்கம் - எழுத்தாளர்களுக்கு ராயல்டி தொகையாக 30 சதவிகிதம் தொகைக் கொடுத்து வருவதன் மூலம் இடைப்பட்ட நபர்களின் சுரண்டல்களிலிருந்து எழுத்தாளர்களை விடுவித்துள்ளது. எழுத்துத்துறையில் ஒரு பொன்னேட்டில் பொறிக்கத்தக்க தொரு மாறுதல் ஏற்படுத்திய வகையில் வழிகாட்டியாகவும், முன்னோடியாகவும் விளங்கிய வகையில் இச்சங்கம் நாட்டின் எழுத்தாளர்களால் பெரிதும் போற்றப்படும்."

எழுத்தாளர்களுக்கான நலன் காப்பு நிதி ஒன்றையும் சங்கம் நடத்தி வருகிறது. முதுமை நிலையை அடைந்துள்ள, மற்றும் வறிய நிலையிலுள்ளவர்களுக்கு இந்நிதியிலிருந்து அது உதவி வருகிறது. இதுதவிர எழுத்தாளர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் சிறப்பு நூல்களுக்கெனப் பல பரிசுகளையும் வழங்கி வருகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் மலையாள மொழியில்

சிறப்பு நூலை வெளியிடும் ஆசிரியருக்கு 10,000 ரூபாய் ரொக்கப் பரிசை அது வழங்கி வருகிறது. இந்தியாவிலே இது இரண்டாவது பெரிய இலக்கியப் பரிசாகும் என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும். முதலாவது பரிசு பாரதிய ஞானபீடம் வழங்கி வரும் ஒரு லட்சம் ரூபாய் பரிசாகும். ஞானபீடம் வழங்கிய பரிசுகளில் முதலாவது பரிசை ஜி. சங்கரகுருப் என்ற மலையாளக்கவிஞர் பெற்றதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

கூட்டுறவுச்சங்கம் என்ற வகையில் இச்சங்கத்தின் முன்னோடி சாதனைகள் கூட்டுறவுத்துறையிலேயே முன்னோடியாக விளங்கிய ராக்டேல் நெசவாளர் கூட்டுறவின் (இந்தக்கூட்டுறவு 1848-ல் இங்கிலாந்தில் ராபட் ஓவன் என்பவரின் முயற்சியால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும்.) சாதனைகளுடன் ஒப்பிடக்கூடிய சிறப்பை உடையதாகும். ஆனால் கேரள வெளியீட்டுக் கூட்டுறவின் சாதனைகள் கூட்டுறவுத்துறையிலேயே அநுமுடிந்துவிடவில்லை. அது மலையாள மாநில மக்களின் வாழ்க்கையில் பெருமளவு ஊடுருவி அதை முற்றிலும் மாற்றியுள்ள ஒரு கலாசார மறுமலர்ச்சி ஏற்பாடாகவும், அனைத்திடங்களிலுமுள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு புதிய பாதையை வகுத்துக் கொடுத்துள்ள ஒரு முன்னோடி நிறுவனமாகவும் அது விளங்குகிறது.

பொருத்தம்

மருதூர்வாணன்

திருதிருவேன மழை பெய்து கொண்டிருந்தது ஓயாது புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் குழந்தைகளும்பெற்றாரும், பசிபட்டினி என்று வறுமையின் கோரவெறிக்குள் நசுங்கிச் செத்துக்கொண்டிருந்தனர். இந்த ஏழைகளின் வயிற்று நெருப்பினில் எணைய் வார்ப்பது போன்று சுவ இரக்கமில்லாமல், மழை 'ஓ' வெண்ப்பெய்து, சிறு மண் குடிசையின் ஓலைக் கண்களால் 'சுரிசுரி' ரென ஒழுக்கி கரைந்து கொண்டிருந்தது.

“உம்மா, ராவுஞ் சோறு தரல்ல. இப்ப கஞ்சியாவது காய்சலியாகா?” என மைமுனுவின் மூன்று வயது நிர்வாணச் சிறுமி அடம்பிடித்தழுவாள்.

“பொறு மகளே, வாப்பா கல்லாத்தோடைக்கு வீசப்போனவர். இன்னும் வரவில்லை. வந்தா, மீள்கொண்டுவருவார். வித்து, அரிசி வாங்கி, காய்ச்சிகையமீன் கடச்சடச் சுள்ளென ரசத்தோடே ஓனக்கு முதல்வே தருவன்” என மூக்கைச் சீறி வெளியே சீலை எறிந்துவிட்டு மகளை மார்போடணைத்துக் கொண்டு வீதித் தெருவுக்கு வந்தாள் பேரழகி மைமுனா.

தெரு பஸ்டாப் தகரர் கூரை ஷள் ஏழைகளின் தரிசிப்பான

குடித்தனம் செய்யும், பிச்சை பாவாவும், நண்டு சுண்டான நாலு பிள்ளைகளும் மனைவிபாத்தும்மாவும் நனைந்து சாக்கடைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் அவலக் கோலத்தையும் பொருட்படுத்தாமல்,

“மழையாவது வுடலையே புள்ளேய், நாலு வுட்டுக் காச்சிம் பாணல்தானே கனையத்து நடக்கும். ராவு தின்த, பொடியார் வுட்டு அழுகச் சோறும், மாட்டெறச்சி நாத்தழும் வகுத்தக் குமட்டிக்கி வருவது நாலு தெருவுக்கும் போய் நடந்து திரிஞ்சாத்தான், நாத்தவகுறு செயிக்கும்.” எனக் குமட்டிக்காறி உமிழ்ந்துகொண்டிருந்தார் தாடிக்காரப் பிச்சை பாவா.

“நீங்க ராவு நேத்தெல்லாம் குள்ளுக்குள்ளெண்டு இருமிச்சாவப் பத்தயன். நீங்க பிச்சை எடுக்கப் போவவேணும். நான் போய் நாலு வுடுகளே பாத்துட்டு வாறன்” என ஆரத்தழுவிப் பேசினாள் அன்பரசி பாத்தம்மா. செவ்வுதடுகளை மலர்ந்தி, விழிகள் மீள்குஞ்சுகளாக மருளும் அழகினை ஆசாங்கையுடன் பார்த்து “கண்ணுக்குட்டியே, நீ மழையிலநனைஞ்சா நம்ம புள்ளைகளை எப்படிப் பார்த்துக்குறது.” எனப் பாத்த

துமாவை அரவணைத்து முத்த மிட்டான் பிச்சை பாவா.

எதிர் வீட்டு மைமுனா இத் தெருக்குடும்ப வெட்கமற்ற வெளிக் குன்றுபடியைக் கண்ணு ரக் கண்டதும் 'உர்' ரென முகத்தைச் சுளித்தாள்.

மேலும் அவர்களின் சம்பாசனை யைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

"எனக்கொரு யோசனை வருது மச்சான்"

"ஊம் சொல்லு புன்னை."

"இப்ப நம்மடபகுதிலேல்லாம், பிச்சை எடுக்க எல்லோரும் போட்டி போடுகினம். இனி வருங்காலத்திலே பிச்சை எடுக்கிறது கவுரவமில்லை. நம்மட கொமர் குட்டியள்தலைப்பட்டாலும், நம்மட பிச்சை எடுக்க பரவணியைக் கொண்டு துருங்கள். இனி நாம மானம் மருவாதியா வாழ வேணுமென்றா, ஏதென்றான்ன சொந்தத் தொழிச் செய்ய வேணும். இப்ப என்னிடப் பத்து ரூபாயிரிக்கு. நீங்க கடக் கிப்போய், கடலை, பருப்பு, கச்சாங் கொட்டையள் வாங்கி யாங்கோ? பொரிச்சி வறுத்து இஞ்சே வளிக்காக வாற ஆக்க னுக்கு விக்கலா மெலவா"

"ஓ, அது செரிதான். அது ஒனக்கு நல்ல தொழில்தான். ஆனா எனக்கித் தொழில்...?"

"அந்த எதிர் வீட்டு மைமுனா, புரிசைப் பார்த்தியளோ. மழை யெண்டு மாரி யென்டில்லாமே, ஆறு குளம் கடலுக் கெல்லாம் வலைவிசப் போறாரு. அவ ராசாத்திமாதிரி நகைநட்டு, சொந்த ஆடு வள வெண்டு தேடிக்கிரிக்காளே!"

"...ஓ...அடி...பைத்தியக்காரி நீயும் அவளைப் போலே கண்ட ஆம்பிளைகளோடயோ..."

"மைமுனா அப்படிப்பட்ட வளா..."

"...புன்னை என்னாடி...நேத்து ராவு, புருசனைக் கடலாழிக்கி அனுப்பிட்டு, மைமுனாவும்காரக்காரச் செயிலானும் கல் முனைத் தாஜ்மால்லே படம் பார்த்தார்களே!"

"...அப்படியா...நீங்க எப்படிக்கண்டியள். மைமுனா அப்படி நடந்தவளோ? என்னலை நம்பமுடியலையே."

"அடியே நாணும் தாஜ்மால்லே படம் பார்க்கப் போனண்டி. எங்கண்ணுலே கண்டண்டி."

"செரி செரி, எவள் எக்கேடு கெட்டான்ன. நாம பிச்சைக் காரரா இரிந்தாலும் மானம் மருவாதியா வாழ வேணும். இனிமே நீங்கரும் பிச்சை எடுக்கப்போவக் கூடாது"

"அப்போ, எவக்கித் தொழில்..."

"நீங்கமும் கடலையே வில்லுந்தே. கிடைக்கிற வியாபாரத்திலே நம்மட கனயத்தே, யோக்கியமாக் கடத்தலாம்."

"...ஊம்...சரிசரி...நீதாண்டி புதியுள்ள குடும்பப் பெண் மைமுனாவப்போல மானங் கெட்டவளா? புருசனை ஒழக்க விட்டு, படம் பார்க்கப் போவாளா?"

அந்த சுட்டி முனைச் சொற்களை அனுமானிக்கும்போது மைமுனாவின் முகம் சிவப்பேறிக்கொண்டிருந்தது

"பாவா ஏழைதான். ஆனால் பாத்திமாவுக்கேற்றவன். என் புருஷன் கிழவர். எனக்கு....." மைமுனாவின் நெஞ்சு குமுறுகிறது.

மு த் த ம்

முத்தமொன்று னக்குத்
தருவேன் என்றேன்
சீச்சி சிச்சி
வேண்டா மென்றாள்

சித்தத் துனக்கு
வேண்டாமாயின்
வேண்டடி திருப்பித்
தரலாமென்றேன்.

கன்னிகை சிரித்தாள்
காதல் தெரிந்தது
கட்டியணைத் தொரு
முத்தம் கொடுத்தேன்

புன்னகை யோடு
வேண்டாம் இஃதோ
பிடியுங்கள் என்று
திருப்பித் தந்தாள் :

மீண்டும் கொடுத்தேன்
மீண்டும் தந்தாள்
நீண்ட விழியாள்
இவள் செய லெண்ணே!

முத்தங் கொடுத்தால்
வைத்திருக்காளாம்
முழுதும் திருப்பித்
தந்திடுகின்றாள்!

அ.ந. கந்தசாமி

குணதாஸ அமரசேகராவின் 'யளி உபன்னமி'

மூலம்

ஏ. ஜே. குணவர்த்தன

தமிழாக்கம்

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

குணதாஸ அமரசேகர எழுதிய கருமகாரயோ (1955) என்ற நாவலுக்குப் பின்னர், அவருடைய முக்கிய நாவலாக விளங்குவது "யளி உபன்னமி" என்ற நாவலாகும். இது சுயசரிதை வடிவத்தில் அமைந்திருக்கிறது. முன்னைய நாவலும் அவ்விதமே அமைந்திருந்தது. ஆனால், கதைப் பொருளிலும் கதைசொல்லும் முறையிலும் பின்னையநாவல் வேறு பட்டு நிற்கிறது.

இந்தக் கதையில் வரும் முக்கிய கதாபரத்திரம் ரணதுங்க, குடும்பத்தில் ஒரேயொரு பிள்ளையாவார். சங்கோஜமும் ஒதுங்கும் மனப்பான்மையும் கொண்ட இந்தப் பிள்ளை, பக்தி நோக்கமுடைய வராகவும், தாயுடன் நெருங்கிய பற்று கொண்டவராகவும் விளங்குகிறார். தாயுடன் அவர் வைத்திருக்கும் தொடர்பு ஓரளவு பால் உந்தல் உணர்ச்சியுடையதாக இருக்கிறது. இதனை நீக்குவதற்கு அவர் எடுக்கும் போராட்டமே, இந்த நாவலில் சித்தரிக்கப்படுகிறது என்று. ஓரளவுக்கு கூறலாம். இந்தப் பாத்திரத்தின் மனச்சிக்கல்

போராட்டம், பால் உந்தல் அடிப்படையில் அமைகிறது.

தனது வயதையொத்தபுவன் ஒருவனின் சாதாரண சரீர உந்தல்களை அவன் கொண்டிருந்தாலும், அவற்றிற்கு எதிராக தூய உணர்ச்சியுடன் போராட அவன் முனைகிறான். 'கரமை தூனம்' மூலம், இதற்கு நிவர்த்திகாண முற்படுகிறான். ஆனால் இது ஓர் பாபச் செயல் என்றும், அருவருக்கத் தக்க நிகழ்ச்சி என்றும் கருதி உடனேயே மனவருத்தம் அடைகிறான். பிறர் தன்னைத்தொடர்வண்ணம் பார்த்துக்கொள்ளும் அதேவேளையில், ஸ்பரிஸ சகத்தில் இன்பம் அடைகிறான்.

உதாரணமாக, இளம் பள்ளி ஆசிரியை இரவில் அவன் கட்டிலருகே வந்து அவனை ஸ்பரிசிக்க முற்படும் பொழுது, அவன் அதற்கு இணங்காது ஒதுங்கி எத்தனிக்கிறான். இந்த ஆசிரியை அவன் வாடகைக்கு இருக்கும் வீட்டில் குடியிருப்பவள்.

"அவனின் முத்தங்களும், தழுவல்களும் என் உடல் கணுக்களை விழித்தெழச் செய்கின்றன கரும் முயற்சியுடன் அந்த

கூதத்தை எதிர்த்து நான் போராடுகிறேன். இதுபோன்ற அனுபவத்தை நான் முன்னர் ஒருபோதும் பெற்றதில்லை. உணர்ச்சி கிளறப்பட்ட எந்தன் உடல் எவ்வளவு பாபகரமானது? அதனை கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர எவ்வளவு பாடுபட்டேன். தனது புயங்களுக்குள் அவள் என்னைத் தழுவும்பொழுது குளிர்ந்த நீர் போன்று நான் இருக்க முற்படுகிறேன். ஆனால் என் முயற்சி எவ்வளவு தூரம் தோல்வி அடைந்து விடுகிறது...

எனது உடல் படிப்படியாகவே சுதாரித்துக்கொள்கிறது. எத்தகைய பாவி நான்! எத்தகைய மாணங்கெட்டவன் நான்! அவளுடைய தூய்மையான தோற்றத்தின் முன்னிலையில் எனது உடல் கீழ்த்தரமான முறையில் ஏன் அவ்விதம் விழித்து எழவேண்டும்?''

இந்த பகுதி ரணதுங்கவின் இளைஞர் வாழ்க்கைக் போக்கிற்கும், வயது வந்த வாலிபப் போக்கிற்கும் இடையே நடைபெறும் போராட்டத்தைக் காட்டுகிறது. ரணதுங்க காதலில் சிக்கும்பொழுது — அன்பில்லா திருமணம் ஒன்றை செய்துமுடிக்கு முன்னர் அவன் இருதடவை காதலிக்கிறான் — அவனுடைய காதல் இலட்சிய அடிப்படையில் அமைகிறது. அன்பின் தூய்மையான அழகை மாசுபடுத்தும் எந்தவித உடல் உறவையும் வைத்துக்கொள்ள அவன் மனம் சகிக்க வில்லை. உயர்ந்த பீடத்தில் தனது அன்புக்குரியவர்களை வைத்து வணங்க விரும்பினான், அது போலவே அவர்களும் தன்னை வைத்து மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்றும் அவன் விரும்பினான். இந்த உறவுகள் ஆழ

மாக ஏற்பட்டாலும், அவை ஒருபோதும் உணர்ச்சி மேலீட்டுடையதாக இருக்கவில்லை. ஆனால், இவ்விதமான காதலை எவரும் புரிந்துகொண்டதாகவோ விரும்புவதாகவோ இல்லை என்று அறிந்ததும், அவன் காதல் உணர்ச்சி கலைந்துவிடுகிறது.

ரணதுங்கவின் போராட்டம் பேராதினை பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையின்போது அதன் உச்சக் கட்டத்தை அடைகிறது. உடல் ரீதியாகவோ, ஆய்வறிவு ரீதியாகவோ, உணர்ச்சி ரீதியாகவோ அடைய முடியாத வாழ்க்கை ஒன்றிற்கு, அவன் தள்ளப்படுகிறான். அவனைச் சுற்றிலும் உள்ள சமூகம் அவலட்சணம் நிரம்பியதாகவும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு இல்லாதவையாகவும், மேலோட்டமான, கீழ்த்தர நோக்குடையதாகவும், இருக்கிறது. பெரும் தனிமை உணர்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டு அவன் சத்தியை உறிஞ்சி எடுக்கிறது. ஆவலுடனும் நம்பிக்கையுடனும் ஆரம்பித்த காதல் விவகாரமும், கசப்பாகவும், சடுதியிலும் முறிந்துவிடுகிறது. அதன் பின்னர் அவன் காதலித்த அந்தப் பெண், மற்ற மொரு பட்டதாரி மாணவனுடன் இணைந்துகொள்கிறான்.

''மாதமுடிவில் அவன் வேறொரு இளைஞனுடன் காதல் கொண்டதை நான் அவதானித்தேன். மாலைவேளைகளில் இருவரும் கூடி நடந்துசெல்வதை நான் கண்டேன். காம, கீழ்த்தர தன்மை கொண்ட அவளுடைய உண்மைவடிவம், இப்பொழுது புலப்படுகிறது என்று நான் எனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டேன். ஒரு சில நாட்களில் அவர்கள் கை

கோர்த்து உலர்வினர். மாணமின்றி ஒருசிலரே இவ்விதம் நடந்துகொள்வார்கள்!

பல்கலைக்கழகத்தைவிட்டு வெளியேறியபின்னர் ரணதுங்கவின் குணதீசயத்தில் மாற்றம் நிகழ்கிறது.

தனது பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாண அவன் தீவிரமாக முற்படுகிறான். சமய அடிப்படையில் அமைந்த தியானம், யோக அப்பியாசங்கள், இந்தியாவுக்கு விஜயம், தத்துவவிசாரணை இவை ஒன்றுமே அவனுக்கு புகலிடம் தரவோ, அவனுடைய பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாணவோ உதவி அளிக்கவில்லை.

அவனுடைய பெற்றோர்கள் அவசரப்படுத்தியதனால் அவன் வேண்டாவெறுப்புடன் திருமணம் செய்துகொள்கிறான். ஆனால் அவனுடைய மனைவி அவனை விட்டுச் செல்கிறாள். இதனால், ரணதுங்க சுய இன்புணர்ச்சி விருப்புடையவன் என்று கூறமுடியாது. நாவலின் இறுதிக்கட்டத்தில் மருதானை மங்கல் விளக்குகள் மத்தியில் விபசாரிகளிடமிருந்து பூரண உடல் இன்பவேட்கையை தனித்துக்கொள்ள அனை முற்படுவதை நாம் காண்கிறோம்.

விபசாரம், களவு ஆகிய வற்றை தமது ஜீவனோபாயமாக கொண்டுள்ள சேரிவாழ் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு ஏற்ப அவன் தன்னை அமைத்துக் கொள்கிறான். இந்தப் போக்கினால் கவரப்பட்ட அவன் அம் மக்கள் மத்தியில் அடிப்படையான உண்மையும் நேர்மை உணர்வும் வாழ்க்கை பற்றிய நோக்கம் இருப்பதையும் காண்கிறான்.

“இவர்களைப்போல நேர்மையாக வாழ்ந்த மக்களை நான் ஒருபோதும் காணவில்லை. அவர்கள் வாழ்க்கையில் உண்மையை சிறப்புப் பண்பாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர்களுடைய உறவை நாடிய தற்காலகாரணம்.....இதுதான். பொய்மையான இருமைத்தன்மை இல்லாத வாழ்வதில் ஒரு திருப்தி இல்லையா?” ரணதுங்கவும் சேரிவாழ் மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்கிறான். ஏனையவர்களும் அவனை ஏற்ற வரவேற்கின்றனர்.

இந்தச் சேரிவாழ் உலகத்தில் தான்—கொழும்பின் அடித்தளத்தில்— அவனுக்கு இறுதியில் அவன் நாடும் உடல், உணர்ச்சி நிறைவு பூரணமாக கிடைக்கிறது. அவன் நேசிக்கும் பெண் ஒரு விபசாரி. ஆனால் ஆழ்ந்த அன்புடைய முழுவாழ்வு பெண்ணான அவள் வேறு எவரையும் விட ரணதுங்கவை நன்கு புரிந்துகொள்கிறாள். அவளுடன் சங்கமிப்பதன் மூலம் அவனுக்கிருந்த குற்ற உணர்வின் எச்சசொச்சங்கள் தலைகாட்டவில்லை. அவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு மலைநாட்டில் உள்ள பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்ற அமைதியுடன் கூடிய மனநிறைவுடன் அவன் வாழத்தொடங்குகிறான்.

குணதான அமரசேகர இந்த நாவலில் என்ன கூறவருகிறார் என்பதனை மேற் சொன்ன கதைச்சுருக்கம் ஒருவாறு தெரிவிக்கும். இந்த நாவல் குறிப்பிட்ட ஒருசமூகத்தின் விமர்சனம் என்று சொல்ல முடியாது, ஆயினும் நவீன நாகரிக வாழ்க்கையின் ஒரு சில

அம்சங்களை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

ரணதுங்கவைப் பாதிக்கும் இந்த மருட்சி எமது சமூகத்தையே பாதிக்கும் மருட்சியாகும் என்பது ஆசிரியரின் உத்தேசம் கருத்து. உத்தேசம் என்று நான் முன்யோசனையுடன்தான் கூறுகிறேன். இந்த உத்தேசம் நம்பும்தன்மை உடையதாக இல்லை.

தற்கால சமூகம் அதன் மதிப்புகளை குறுக்கி உண்மைத் தோற்றங்களை அடக்கி வாழ்கிறது என்று அமரசேகர கருதுகிறார். இதனால் நிறைவுகாண்பதற்கு தடையாக இவை அமைகின்றன. உடலுறவு அகத்தமானதும், நிறைவில்லாததும், பாவமுடையதுமானது என்ற சூழ்நிலையில் ரணதுங்க வளர்கிறான். இயற்கையான உந்தல் உணர்ச்சிகளை அடக்கி வேஷதாரித்தனத்தை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் இந்த சூழ்நிலை அமைகிறது. ரணதுங்கவினால் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. சமூகத்துடன் ஒன்றி வாழ்வதனால் அவனுக்கு வெவ்வேறு நெறிப்பிறழ்ச்சிகள் ஏற்படுகின்றன.

அமரசேகரவின் முன்னைய கதாநாயகர்கள் போல ரணதுங்க வாழ்க்கையில் இருந்து ஒதுங்கி சமயத்தில் புகலிடம் தேடவில்லை. எனவே அவனுடைய வேட்கையும் தேடல் முயற்சியும் அவனை சேரிவாழ் மக்களிடமும் விபசாரிகளிடமும் எடுத்துச்செல்கின்றன. இவர்கள் சமூகத்திலிருந்து தப்பியோடியவர்கள். வாழ்க்கையில் வழக்கிலிழுந்த ஒருத்தியே அவள் நாடும் உண்மையான மனித உறறை அவனுக்கு கொடுத்து, பால்

உந்தல் தொடர்பான அவனுடைய கற்ற உணர்வை இறுதியில் கலைப்பதற்கு உதவுகிறான் என்பது ஓர் குறியீடாகும்.

அமரசேகரவின் கதைப் பொருளை மேலும் விளக்கிக் காட்டத்தேவையில்லை. ம. எச். லோறன்ஸின் நாவல்களைப் படித்தவர்களுக்கு இவருடைய நாவல்களின் போக்குபுரியும். ஆனால், லோறன்ஸின் கோட்பாட்டை தழுவும் அதேவேளையில் அமரசேகரவின் கருத்து நம்பும் தன்மையுடையதாக இருக்கின்றதா என்பதே ஈமது கேள்வி. முக்கிய பாத்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் மாத்திரமே இந்த பிரச்சனை நம்பும் தன்மை உடையதாக இருக்கிறது. ஆனால் 'யளி உப்பன்மை' என்ற நாவலில் மிகப் பெரிய குறைபாடு அது. முழுக்க முழுக்க உண்மையான சித்திரமாக அமையவில்லை என்பதாகும்.

ரணதுங்க எமது அனுதாபத்தையும் ஆதரவையும் பெற்றுக்கொள்வதற்கு, ஒன்றில் அவனுடைய ஆண்மையை சிறைப்படுத்தி வைத்திருக்கும் மதிப்புகளுக்கு எதிராகப் போராடும் பலசாலியான பாத்திரமாக அவனுடைய பாத்திரம் அமைத்திருத்தல் வேண்டும்; அல்லது அவனை இரைப்படுத்தும் உயிர்க்கொல்லிகளாக அவனது சூழ்நிலையும் இருக்கிறது என்பதை நிரூபித்திருக்கவேண்டும். முதலாவது நியதிக்கு உட்பட்டதாக, ரணதுங்கவின் பாத்திரத்தை அமரசேகர வார்த்தையில்லை. இரண்டாவதைப் பொறுத்தவரையில், ரணதுங்க தான் கண்டிக்கும் சமூகத்தின் அல்லது

சூழ்நிலையில் போதுமான அளவு காலுன்றியதாக இருக்கவில்லை.

நாகரிகம் என்ற நோயின் ஒருசில அம்சங்களை வெளிப்படுத்தி பகுத்தராயவது என்பது அமரசேகரவின் பெருமுயற்சி. அவருடைய கருத்தில் உள்ள கோளாறின் காரணமாக 'யனி உப்பன்னமி' நாவல் தோல்வியடையவில்லை. ஆனால், உளநோய் பகுப்பாராய்வாளர் முன்னிலையில் நோயாளி ஒருவர் மனம் திறந்து கக்குவது போல நாவல் அமைதிருக்கிறது. இந்த நாவலில் வடிவமும் கற்பனையும், நன்கு அமையவில்லை. ஒரு சில இடங்களில் மாத்திரம் ஒளிக்கீற்றுக அமரசேகரவின் குறிப்பிட்ட பலம் தெரிகிறது.

தனக்கு நன்கு பரிச்சயமுள்ள கிராமிய சூழ்நிலைக்கு வடிவம் கொடுப்பதில் அமரசேகர

முகப்பில் :

தெளிவத்தை ஜோசப்

மலயகத்துப் பிரபல படைப்பாளியான தெளிவத்தை ஜோசப்பின் படத்தைத் தாங்கி வெளிவருகின்றது இந்தத் தமிழ்முது. தனக்கென்று ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கிய ஒரு சில எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான அவருக்கு எம்இதய பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்.

'மொடோன் கொன் வெக்ஷனரி வேர்க்ளில்' கணக்காளராகக் (Accountant) கடமையாற்றும்

எப்பொழுதுமே வெற்றி பெற்றிருக்கிறார். சிக்கனமான முறையில் கிராமிய வாசனையை கால. இடவசையறைகளுக்கு ஏற்ப கொண்டுவருவதில் அவர் சமர்த்தர். ஆனால் இந்த நாவலில் அவை தரப்படாக்கியமாக இடம்பெறவில்லை நாவலின் முற்பகுதி நேர்மையுடன் சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனால் பிற்பகுதி போலியாக அமைகிறது. பிற்பகுதியில் கூறியது கூறல் போன்ற வழக்கள் இருக்கின்றன. மொழிநடையும் பிற்பகுதியில் சீராக அமையவில்லை.

மனித இயக்க நெறி, அவதி ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப, தர்க்கரீதியாக விளக்கும் கதைப் பொருளாக அமையாது. மனக்கோளாறு அடைந்த ஒருவர் சமூகத்தைக் குற்றஞ்சாட்டும் நாவலாக, இது அமைந்துள்ளது.

இவர், தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்களில் வாழும் மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சனைகளை யதார்த்தமாக, கலைத்துவமாகச் சித்திரிப்பவர்.

வீரகேசரி நடாத்திய இறுகதைப் போட்டிகளில் முதற்பரிசு பெற்றவர் 'காதலினால் அல்ல' இவர் எழுதிய நாவலாகும். வில்லி, ஒருதோட்டத்துப் பையன்கள் படம் பார்க்கப்போகிறார்கள், பாட்டி சொன்ன கதை இவர் எழுதிய அழகான தரமான கதைகளில் சில.

1. ஹெலிகொப்டர் விடு தூது!

தான்தோன்றிக் கவிராயர்

இயந்திரப் பறவாய்! இயந்திரப் பறவாய்!
இயற்கை முதுகிற் சுழற்றிப் பறக்கும்
ஹெலிகொப்டர் எனும் இயந்திரப் பறவாய்!
வாழி நீ! நாட்டை வன்முறை தின்று
மீட்கும் பணியில் விழைகிறாய் வாழி!

இரவும் -பகலும் எத்தனைதேடவையோ
என் இல் தாண்டி ஏகித் திரும்புவாய்!
போகும் வழியில் என் பொன் மனக் காதலி
உறையுளும் உளது! என் உயிர்க்கு கோர் தூதுரை!

அவசர கால நிலைமையின் விளைவாய்ப்
பாதி நான் வீட்டிற் பதுங்கிக் கிடக்கிறேன்!
மீதிப் போதிலும் காதலியாட்குச்
சேதி அனுப்பும் எதிலானேன்!

புகையிரதம் வருதல் போதல் நின்றது!
தொலையுரைக் கருவியோ துண்டித்துள்ளது!
சுடிதம் அனுப்பினாற் கைக்கெட்டாது!
கலவர ஓலிகளாற் கலங்கிப் போலும் —
உன்னைத் தவிரப் பிறிதோர் பறவையும்
என் மனைப் பக்கம் ஏகிடக் காணேன்!

ஆதலினால் என் அன்புருவான
காதல் மடந்தையைக் கடந்து செல்கையிற்
சற்றே தரித்துச் சாற்றாய் —
இற்றைய நிலையிலும் "இருக்கிறேன்" என்றோ!

வாணி ! தா மூன்று வரம்

வாணி! எனக்கு மூ வரம் அருள் தாயே!
மணவாளன் எனும் மாயக் குரலோன்
தீபவரீத்தினி ராகம் இசைத்தே
எரியா விளக்கினை ஏற்றவும், வள்ளல்
அக்பரின் அரண்மனை அடுத்த திசை வேந்தன்
தான்சன் என்பான் மேக ராகக்
குறிஞ்சியை இசைக்கக் குளிர் மழை பொழியவும்,
மூ வள வேந்தர் முன்னால் ஓளவை
வெண்பா இசைக்க வெறிதே கிடந்த
குறும் பனந் துண்டம் குருத் தலர்ந் தெழுந்து
மரமாய்த் தழைக்கவும் வைத்த கலாவதி!
பாரோரீ உளங்கன் பண்படச் செய, அதே
மூன்று வன்மையும் வேண்டும் இன் நெனக்கே!
இருட் கணம் கப்பிய இதயங்களிலே
இலட்சிய வேட்கை எனும் பெரும் சுடரீத் தீக்
கொழுந்தெழுமாறும், கொடிய பாறைக்
கன் மன மாந்தர் கனிந் துளம் நெகிழ்ந்து
கண்ணீர் மழையினைப் பொழிந்திடு மாறும்,
பட்டுக் கிடக்கும் பாழ் மனங்களிலே
அன் பறம் முதலாம் அத்தனை பண்பும்
தழைத்தெழுமாறும், தமிழினைக் கருவி கொண்டு
அற்புதக் கவிதைகள் ஆயிரம் ஆயிரம்
பாடிடும் வரம் அருள்! பாதம் —
குடினேன் கிரமிசை, சுடர் கலைச் சோதியே!

காதலினால் அமர நிலை

எய்தல் கூடும்

காதல் என்னும் கனிவுத் தத்துவப்
பொருளே! உன்னைப் புகழ் நான் விழைந்தேன்!
வாழ்வில் வந்திருள் சூழ் கரு மேகத்து
ஒளியினைப் பாய்ச்சும் ஒரே வான் வில்லே!
வைகறை வெள்ளியே! மாலை மதியமே!
மழலைக் குழவின் தொட்டிலின் மீதும்
மௌனமாய்த் துயிலும் கல்லறை மீதும்
ஒன்றே போல ஒளி உமிழ் கதிரே!
கலைகளின் தாய் நீ! கவிஞனின், தியாகியின்,
தத்துவ ஞானியின் ஆத்மாவேசம் நீ!
ஒவ்வோர் இதயத் தொளியும் மூச்சும்
ஒவ்வோர் உறையுளின் ஆசாரியும் நீ
வீடு தொறும் சுடர் விளக்கொளித் திரியும் நீ!
நீத்தியக் கனவினை நீணில மாந்தன்
முதலிற் கண்டதும் உன்னாலன்றோ?
இசையையே குரலாய் எய்தினே! ஆதலின்
உலகம் எங்கணும் கீவ நாதத்தின்
அலைகளைப் பரப்பும் அற்புதம் ஆயினே!
பெறுமதியற்ற ஜடங்களை உயிர்ப்பித்து
அற்பக் களி மண் அரசர்களாகவும்
அரசிகளாகவும் ஆக்கிட வல்ல
மந்திரவாதி! மாய விநோதனே!
இதயம் என்னும் இங்கிதமான
அற்புத மலரின் நறுமணமாகிய
புனித வெறியே! போதை ஊட்டும் உன்
தெய்விக மயக்கம் சேரப் பெறுதார்
விலங்கினும் கடையரே! வீரரின் வேதமே!
உன்னையே ஒதுவோம்! உன்னை ஒதினால்
உலகமே சுவர்க்கம்! ஆம்! உன்னை —
ஒதிடும் நாமெலாம் தேவர்களன்றோ?

வீரையா விரைவாக
நடந்தார்.

அவர் கால்கள் நடையை
எட்டிப் போட்டான்!

மனதில் நிறைந்துள்ள
மகிழ்ச்சியைக்கூட அனுபவிக்க
முடியாதபடி சூழ்நிலை அமைந்து
விட்டது. சூரியன் மலைவாயி
னுள் ஒழங்கிவிட்டது.

வண்ணக் கலவையை
வானத்தில் கரைத்துவிட்ட
கதிரவன் மறைந்துகொண்
டான். அந்தி நேரத்து செக்
கர் வானம் அவர் மனதில்
பீதியை வளர்த்துவிட்டது.

தொலை தூரத்தில் உள்ள
தன் வீட்டிற்குப் போக வேண்
டும் என்ற துடிப்பு—ஆவேசம்
போகவேண்டிய தூரத்தின்
பாதியிலே பொழுது சாய்ந்து
விட்டதே என்ற கவலை பய
மாக மாறுகிறது.

முடிவில்லாமல் போய்க்
கொண்டிருக்கிறது மலைப்
பாதை. சுற்றி வளைந்து ஏறி
இறங்கி நடந்து 'சீ' என்று
போய்விட்டது.

இள நீளமாக பரந்து கிடக்
கும் வாளை பின்னணியாகக்
கொண்ட குன்றுகளின் வசிக
ரத் தோற்றம்...! கற்பனைக்
எட்டா செளர்த்தர்யம். பயங்
கர இரகசியத்தை சொல்வ
தற்காக ஓடுவதுபோல பறந்து
செல்லும் பறவைகள்!

பள்ளத்தாக்கில் பாய்ந்
தோடும் 'ஊமை' ஆற்றின்
'உம்' என்ற ஓசை!

மெல்லிய சீலையின் ஓவிய
மாக தெரியும் மலைச் சிகரங்
கள்! மலைச் சாரலில் அங்
கொன்றும் இங்கொன்றுமா
கத் தெரியும் சிறு சிறு குடிசை
கள்!

மலை உச்சியில் போர் வீரர்
களைப்போல விரைப்பாக நிறீ
கும் மரங்கள்!

இயற்கை எழிலுடன் மனம்
இழையவில்லை. பயம் கலந்த
அவரது பார்வைக்கு எல்
லாமே பயங்கரமாக இருக்கி
றது. அவை அணைத்தும் மன
மடிவை அச்சத்தின்
மையத்தை ஊடுருவி செல்வ
தாக இருக்கின்றன.

இலேசாக இருள் படருகி
றது. மலைகள் எல்லாம் பயங்
கர கரும்பூதமாக படுத்திருக்
கின்றன. வஞ்சக இருளின்
வசப்பட்டு எல்லாமே நிறம்
மாறுகின்றன.

இருட்டி விட்டதே என்று
மேலும் விரைவாக நடக்கி
றார்! கனலில் நடப்பது
போன்று மனோ வேகத்திற்கு

ஈடு கொடுக்க முடியாத கால் கள் ஒரே இடத்தில் இருந்து அசைவது போன்ற ஒரு மன உளைச்சல்.

இருட்டு முன் வீடு போக முடியுமா—ஏக்கத்துடன் மனம் கேட்கிறது.

‘அப்பொழுதே ஐயா சொன்ன ஓ—“இருந்திட்டு காலையில் போ வீரையா” என்று நான் தான் சந்தோஷத்திலே அப்பவே ஓடியாந்தேன்’!

ஹும்...நான் கௌம்பிய நேரத்துக்கு இன்னுளி வீடு போயிருப்பேன். நடுவில் ஒரு ‘சினுக்கிட்டான்’ மழைவராம இருந்திருந்தா’!

அவருடைய மனம் வாதிப் பிரதிவாதியாக நின்று நிர் தாட்சண்யமான தன் நிலைக்கு சமாதானம் தேட முனைந்தது.

மன திருப்திக்காக சாமர்த் தியமான எத்தனையோ காரணங்களை உண்டுபண்ணியும், அக்காரணங்களே தனக்கு எதிராக திரும்பி மன அமைதிக்கு பங்கம் விளைவிப்பதாகவே இருந்தன.

விண்டுரைக்க முடியாத மன உளைச்சல். மனதை உணர்ச்சியால் குத்தி கிளறிக்கொண்டிருந்தது

இனியேல் வீட்டிற்கு போக முடியாது. இருட்டி விட்டது. ஒளிரும் உயிரினங்கள்—காய் இருளில் மினுங்கும் சிறிய ஒளிகள் அதைத்தான் உணர்த்தின.

இருளிலே போவதா! அல்லது என்பதற்குப்பின் பதில் வரவில்லை. கண்ணிலே தூசியாக உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

தனியே சென்ற ஒருவரை வழிப்பறி செய்யும்நோக்கமாக கொலை செய்த சம்பவம் நினை

விலாடுகிறது! மூச்சு ஒருகணம் நின்று வருகிறது.

போகக்கூடாது என்பது முடிவாகவும் போகாமல் எங்கே தங்குவது என்பது பிரச்சினையாகவும் அமைந்து விட்டது.

மடியில் கனமில்லாவிட்டால் வழியில் பயமில்லை!

மடியில் கனமிருக்கிறதே! பயமில்லாமல் எப்படி!

நினைவைத் தொடர்ந்து கைகள் மடியைத் தடவிப்பார்க்கின்றன.

‘ஆயிரத்தி அஞ்சி நூறு ருவா’! மனம் முனுகிறது!

அந்தப் பணத்தின் ஒவ்வொரு சதமும் அவருடைய இரத்தம்.

நெற்றி வியர்வை சிந்த

உழைத்த பணம். இவ்வளவு நாளும் ஓடாக உழைத்ததின் பலன்—காய் கனிந்துள்ளது.

முள்ளென தைக்கும் மணற்குருணியை முத்தாககிய சிப்பி அவர்.

சினையான பசு ஒன்றை எண்ணூறுக்கும் கணறும் பசுவமார்க எழுநூறுக்கும் விற்று கைநிரைய காசை வாங்கிக் கொண்டு வந்தவர்தான் இருட்டில் அகப்பட்டுக்கொண்டார். பசுக்களை வாங்கியவர் பெரிய பணக்காரர். கண்ணியமான வரும் கூட. ஒரு தோட்டத்துக்குரை போன்றவர்! அதலை மாடுகளை தானே ஓட்டிச் சென்று மிகாடுதுண்டி பணத்தை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.

கற்பனைக்கே பயங்கரமான எண்ணங்கள் மனதில் தோன்றின.

அடி சிறுத்து முடிபடர்ந்திருந்த மரங்கள் எல்லாம் பூதமாய் நிற்கின்றன!

திடீரென வளைந்து திரும்பிய மலைப் பாதையின் சிறிது தூரத்தில் ஓரிகு தொழிலாளர்கள் வீடு தெரிந்தன.

இரவில் கோச்சி நடுவழியில் நிற்பதுபோல, வெளிச்சங்கள் வரிசையாகத் தெரிகின்றன. பலாமரங்கள் மூடியும் மூடாமலும் நிற்கின்றன!

சின்னஞ் சிறுவர்களின் பல தரப்பட்ட கூச்சல்கள், அடைந்த பறவைகள் கீச்சிடல் போல, எங்கோ ஒரு 'ரேடியோ' பாடிக்கொண்டிருந்தது. சுவர்க் கோழியின் மண்ணடை வெடிக்கும் சத்தம் அச்சம் அவர் அடிவற்றை கலக்கியது.

'லயன்கள்' அண்மித்து விட்டன. அவர் சற்று நின்றார்.

வெளியில் ஒருவர் கருட்டு புனைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

கருட்டின் நெருப்பு மின்மினிப் பூச்சாக ஒளிருகிறது!

"ஐயா...நா வழிப் போக்க னுங்க; யாசகம் வாங்குறவ னுங்க.

இருட்டிப் போச்சி, இனிமேல போக ஏலாதுங்க; ஓய்கஸ்தோப்பில் கொஞ்சம் கருட்டிக்கெடந்துட்டு காலையில் ஓடிருறேங்க நீங்கதான் ஒதவி செய்யனும."

திடீரென வத்தவரை ஒரு கணம் ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு கருட்டை கையில் எடுத்துக்கொண்டு எச்சிலை கானில் துப்பிவிட்டு "எங்க போகனும்" என்று அமைதியாகக் கேட்டார்.

"கம்பாயநக"—வீரையர் பதில் சொன்னார்!

"வீட்டில் இடம் இல்லீங்க வந்து பாருங்க" என்று அவரை அழைத்து சென்றவர் தொடர்ந்தார்.

'தோட்டத்தில லயமா கட்டி தாரானுக! பத்து பதினைஞ்சு போருனாலும் ரெண்டு காம் புராதான். நாங்க தெரியாம பில்லு வீடு கட்டுகிறோம். அதுக்கும் பெரிய சட்டம்!'

வீரையருக்கு அழவேண்டும் போல இருந்தது. சிவனே என அவர் பின்னால் நடந்தார். லயத்தின் முதல் வீடு! அவர் நின்று திரும்பி பார்த்தார். வீரையாவைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது.

வீரையா இஸ்தோப்பை நோட்டம் விட்டார். பழைய கூடைகள், சாக்கு, படங்குக ளெல்லாம் ஒரு மூலையில். அதில் கருண்டு கிடந்த நாய் வெது வெதுப்பின் ககத்தில் தலையைத் தூக்காமல் குறட்டை விடுவது போல உறுமிக்கொண்டிருந்தது.

நஞ்சானும் குஞ்சானுமாக ஒவ்வொன்றாக எட்டிப் பார்க்கின்றன!

கருட்டை தூர எரிந்துவிட்டு மூலையில் இருந்த பந்தத்தை எடுத்து குப்பி லாம்பில் பற்றவைத்துக்கொண்டே "டேய பனிய பொயிட்டு வாரேன்" என்று உட்பக்கம் குரல் கொடுத்துவிட்டு "வாங்க ஒரு எடம் ஒழிச்சித் தாரேன்" என்று வீரையாவை அழைத்துக்கொண்டு நடந்தார்.

'எங்கே' என்று கூடக் கேட்க முடியாமல் வீரையா பின் தொடர்ந்தார்.

கருட்டுக் காரர் தொடர்ந்தார்.

"வீட்டுல பாத்தியலா, கோலிக் குஞ்சுக்குகூட இடம்

கெடையாது. ஒங்கள பார்த்தாலும் நம்ப ஆளுமாதிரித்தான் தோனுது—ஏழைக்கு ஏழைதானே ஒதவிக்கணும்...”

வீரையாவிற்கு சற்று தைரியம் வந்தது “எங்க கூட்டிப் போறீங்க?” என்றார்.

“இங்கேதான்—கிட்ட நம்ப ‘குலபாடு’ வீட்டிற்கு நல்ல மனுசன். தோட்டத்தில்தான் வேலை செஞ்சுகிட்டு இருந்தது. சிங்களப் பெயர் பனைய கட்டிகிட்டதால கரைச்சவருமின்னு தொரை ‘பச்சீட்டு’ குடுத்துட்டாரு. சொந்த நிலத்தில வீட்டை கட்டிகிட்டு இருக்கிறது. ஒரே ஒரு பய இருக்கான். நல்ல மரத்தில புல்லுருவிமாதிரி. வீட்டுல தங்குரது கெடையாது. குது அடிக்க, சினிமாப் பாக்க பொயிருவான் சில நாளைக்குத்தான் வீட்டுக்கு வருவான். நடுசாமத்தில நல்லா குடிச்சப்பிட வந்து இஸ்தோபுல கருட்டிக்குவான் ‘குலபாடு’வுக்கு இது பெரிய ரோதனை! என்ன செய்யிறது!” கருட்டுக் காரர் வளவள என்று பேசிக்கொண்டு போலார். வீரையாவும் சிலனே என்று பின் தொடர்ந்து சென்றார். மனம் என்னவெல்லாமோ எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் காசு இருப்பதை பற்றி மூச்சு விடக்கூடாது; என்றும் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது என்றும் எண்ணிக்கொண்டார்.

சிங்களப் பெண்ணை மணம் புரிந்தது பெரிய குற்றமார என்றும் எண்ணிக்கொண்டார்.

கருட்டின் நெடி சகிக்க முடியவில்லை.

என்ன காரணத்திற்காக துரை பற்றுச்சீட்டை கொடுத்தார்.

தார் என்பது தோட்ட மக்களுக்கு விளங்கவில்லை. விளங்கும் திறன் இல்லை.

விளங்குமளவிற்கு வெளிப்படுத்தாமல் மறைத்து முடியே ‘லியோ பாவம் நல்ல மனுசன்’ என்ற பெயரையும் தேடிக்கொண்டான்.

எது குற்றம் என்று தெரியாதது ஒரு புறமிருக்க குற்றமான செயல்களே சில வேளைகளில் மக்களுக்கு கை கொடுத்து உதவும் போது எந்த குற்றம் என்பது! எப்படி குற்றமென்பது!!

இனக் கலவரத்தின் போது ‘கோடாலிக் காம்பாக’ மாறிய குலபாடு என்றழைக்கப்பட்டு கப்பையா பண்டாரத்தினால், தோட்ட அமைதி குலைந்துவிடாமலிருக்க அவனை எப்படி சூக்கில் மாட்டலாம் என்று கணகுத்திப் பாய்பாக பார்த்துக்கொண்டிருந்த வெள்ளைக்காரர். நாட்டிலிருக்கும் கள்ளமுட்டிகளை கட்டிலுக்கடியில் பதுக்கிவைத்து தோட்டத்து கக்களின் ‘தொப்பையை’ பெருக்கச் செய்த கைங்கரியத்திற்காக ‘குலபாடு’வினுடைய வீட்டை போலீசார் நிபர் சோதனை போட்ட சம்பவத்தை ஆராரமாகக் கொண்டு அவனை வெளியே போட்டுவிட்டார். இனத்தரோகம் மர்மமாகவும் தயறுதான் என்றாலும் கசிப்பு விசயம் தவிர்க்க முடியாததாலும் ‘குலபாடு’வை எல்லோரும் நல்லவர் என்று நம்பினர்.

கள்ள ‘ஏஜென்ட்’ விஷயத்தில் தொடர்பு கொண்டிருந்த சிங்களப் பெண்ணை அலியானம் செய்யவும், துரை அவனுக்கு ‘கல்தா’ கொடுக்கவும் சரியாக இருந்தது.

மனைவியினுடைய நிலத்தில் மனை. நாட்டில் தான் என்று லும் தோட்டத்திற்கு அண்மையில்.

தோட்ட 'திருட்டு சாமான்' கள் எல்லாம் சந்தைப்படும் ரகசிய தளம்.

புல்லு மலையையும் தேயிலையையும் ஊடு விச் சென்ற குறுக்கில் இருவரும் இறங்கினர்.

மந்திரத்தில் வீடு முனைத்தது போல மலைக் கணவாயில் ஒரு வீடு.

"பத்திங்களா! வீடு கிட்டத்தான். நான் போய் அவருக்கிட்ட சொல்லுறேன். இப்படி தில்லுங்க" என்றபடி அவர் உள்ளே நடந்தார்.

நடு ஆரவில் கப்பல் ஒன்று கடலிலே நிற்பது போன்று இருந்தது வீடு. சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட வீடு.

விராந்தாவை மூடியுள்ள அரை சுவற்றின் நடுவிலே அரைக் கதவு கொண்ட வாசல்

வீட்டின் உள்ளே செல்லும் கதவின் இரு பக்கத்து சுற்றிலும் சன்னல்கள். கதவு யன்னல்களில் திரைச் சீலை.

வீட்டைச் சுற்று புதராக மண்டிக்கிடக்கும் செடிகள். பெரிய பலா மரம் இரண்டு.

வீட்டிற்கு எதிரே 'ராட்சச' மரவள்ளி மரம்.

விராந்தாவின் நடுவில் தொங்கிய 'பதினந்தாம் நம்பர்' விளக்கு!

அதை சுற்றிப் பறக்கும் பெயர் தெரியாத பூச்சிகள்.

பேச்சுக் குரல் கேட்டு விரையா திரும்பினார்.

மீசையை ஒதுக்கிக்கொண்டு வாயைச் சப்பியபடி சுருட்டுக் காரர் வந்தார்!

அவரைத் தொடர்ந்து வீட்டுக்காரர் வந்தார்.

அவரைக் கண்டதும் 'சப்த நாடியும்' அங்கிவிட்டது வீரையாவிற்கு.

முறட்டுத் தனமான சிவந்த மேனியில் அடர்ந்த முடி மண்டிக்கிடந்தது.

வெற்றிலை வள்ளிக் கிழங்கிலே வேர் மண்டிக்கிடப்பது போல!

உருண்டையான பெரிய விழிகள். சாதாரணமாகப் பார்த்தாலே வெறிப்பதுபோல. கழுவிய 'காரட்' கிழங்கை ஒத்த சிவந்த பெரிய மூக்கு.

காட்டுத் தனமாக மண்டிக்கிடக்கும் மீசை மேலுத்தட்டின் வழியோடி கண்ணம் தாவாய் வரை விகாரமாக வளர்ந்திருக்கிறது.

அடிவயிற்றை தாங்கிப் பிடிக்க முனைந்திருக்கும் பெரிய பூப்போட்ட சாரம்.

வயிற்றை மெதுவாக, சுகமாக தடவிக்கொண்டே விரையரை பார்வையால் அளக்கிறார்.

கருடனைக் கண்டு வெருண்ட கோழிகளுக்கு தாயின் சிறகினுள் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுவதுபோல எங்கேயாவது ஓடவேண்டும் போலிருந்தது விரையாவிற்கு.

'ஐயாகிட்ட சொல்லி இருக்கிறேன். சவுரியமா இருந்திட்டு காலையில் போங்க. பேரப்பேர மேல வந்துவிட்டு போங்க'... 'ஐயா நா வாரேன என்று அவரிடமும், 'போரேன்' என்று இவரிடமும் கூறுயபடி பந்தமும் கையுமாக நடந்து விட்டார்.

கண்களை கட்டி நடுக்கடலில் விட்டாற்போன்ற ஒரு பிரமை

“இப்படி வாங்க உள்ளுக்கு” என்று கூப்பிடவும் தூக்கு மேடையை நோக்கி நடக்கும் சூற்றவாளியைப்போல உள்ளே நடந்தார்.

விராந்தையின் வந்ததும் “இப்படி குந்துங் வாரேன்” என்றபடி உள்ளே நடக்கிறார்; திரைச் சீலை பிரிந்து இளைகிறது.

விராந்தையில் ‘பெஞ்சு’ என்ற பெயரில் அகலமான பலகையில் நான்கு கால்களுடன் கிடக்கும் ‘மினி மேசை’ கயிர் தயங்கி தயங்கி அமரிகிறார்.

‘கூலு பாடு’ திரும்பி வருகிறார்.

உடலில் துண்டு. உதட்டில் வெற்றிலைச் சாறு. கையில் ‘கிளாஸ்’ கிளாஸில் கள்ளு. இரண்டுங் கெட்டான் பெஞ்சில் கிளாசை வைத்துவிட்டு “குடிங்க—சும்மா குடிங்க. இந்த வீட்டுக்கு வந்தா இதான் ஸ்பெஷல்” என்றார்!

“மருந்து போட்டிருப்பானோ!” வீரையா துணுக்குற்றார்.

‘ஐயோ வேண்டாங்க நான் குடிக்கிறதே இல்லை’.

‘எவ்வளவோ சொல்லியும்’ வீரையா மறுத்துவிடவே சரி நீங்க சொல்லுரது அதிசயமா இருக்குது” என்று கூறிக் கொண்டே ஓரே இழுப்பில் வெறும் கிளாசை கீழேவைத்து விட்டு உதடுகளை சப்பிக் கொண்டே வீரையா வை கேள்விக்களைகளால் துளைத்தெடுக்க தொடங்கி விட்டார்.

முன்னுக்குப் பின் முறணாக சொல்லிவிடுவோமோ என்று பயந்துகொண்டே ஏதேதோ பொய்யான பதில்களைச்

சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார்.

சல்லி இருப்பதைப்பற்றி பெருமூச்சு விட்டு விடாமல் எச்சரிக்கையாகவும் இருந்தார்!

கேட்டவருக்கு ‘சப்’ என்று போயிருக்க வேண்டும், ஏனோ தானோ என்று “உங்களுக்கு சிங்களம் தெரியுமா என்று கேட்டார்.”

“தெரியாதுங்க” என்று பதில் கூறு முன்னமே உள்ளிருந்து குரல் வந்தது

“மே என்ட கோ”

அவர் உள்ளே ஓடுகிறார் மனைவியிடம்!

“அந்த பரதேசி பயக்கிட்ட என்ன இப்பதான் கதை வள வளன்னு”

“ஏதும் இருக்காணு பார்த்தேன்...!”

“கள்ளு கொண்டு போய் கொடுத்தீங்கதானே”.

“இல்லையே நா இல்லையே குடிச்சேன்”.

வீரையா சிரித்துக்கொண்டார். சிங்களத்திலே பேசினால் தனக்கு விளங்காது என்று நினைத்துக்கொண்டுதான் பலமாகப் பேசினார்களோ!

வெகு நேரம் சென்று அவர் வெளியில் வந்து “நாங்க தூங்கப்போகிறோம்.

நீங்க பெஞ்சிலே படுத்துக்கிருங்க” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

அமைதியின்றி உட்கார்ந்திருந்தார் வீரையா.

கதவு சாத்தும் சத்தம் பின் நீண்ட மயான அமைதி.

எதை எதையோ யோசித்த கொண்டே வெறுமனே உட்

காந்திருந்ததால் முதுகு வலி எடுத்தது. நடந்த களைப்பு வேறு.

இலேசா சளர்ந்திருந்த வேட்டியை இருக்கிக்கட்ட முனைந்த போது வேட்டி முனையில் இருந்தநோட்டுக்களை அவிழ்த்து சரிப்படுத்தி இருக்கிக் கட்டிக்கொண்டார். அவசரமாகவே கட்டிக்கொண்டே நிமிர்ந்தவர் திரைச் சீலை அசைவதுகண்டு 'பேயை கண்டதைப்போல' வெறித்துப் பார்த்தார். லேசாக காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது.

காற்றுக்குத்தான் சீலை அசைந்ததா! யாரும் பார்த்து விட்டார்களா!!

மனப்பிரமையா!!! ஒன்றும் நிச்சயிக்க முடியவில்லை.

மீண்டும் காற்றில் திரை அசைந்தது.

மேலே தொங்கிய விளக்கு எண்ணெய் இடலாமல் "டப்டப" என்று அடிபட்ட பறவை சிறகை அடித்துக்கொள்வது போல அடித்துக்கொண்டது.

அனைந்துவிட்டது. இருள் எங்கும் ஒரே இருள்.

மூச்சே நின்றவிடும்போலிருந்தது அவருக்கு. பின்னிலவு காலமாதலால் அடி வானில் தோன்றிய இள நிலவின் மெல்லிய ஒளி மரங்களின் ஊடாக பரவிக்கொண்டிருந்தது.

கழுத்துப் பிடரியில் சரியான வலி மெதுவாக பெஞ்சில் சாய்ந்து பின் மெல்ல மெல்ல நீட்டிப்படுத்தால். உடலுக்கு சற்று இதமாக இருந்தது. உள்ளம்...! அது தவியாக தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

மழுங்கலான கத்தியால் இதயத்தை கொத்துவது போன்ற

வேதனை உணர்வு. சிந்தனை அறுந்து நினைவு மயங்கி நித்திரை அவரை ஆட்கொண்டது.

* * * *

ஒரு நாய் ஊளையிடும் சப்தம் இவின் அமைதியில் வெகு விகாரமாக—தெளிவாகக் கேட்டது. மலைகளில் ஏறிக்குதித்து வரும் காற்றைப்போல துள்ளலோசையுள் வரும் அந்த கீடுகாட்டு ஓசை...!

திடுக்கிட்டெழுந்தார் வீரையா!

உலகமே உயிரற்ற பொம்மையாகி சவமாகி நிற்பது போன்ற சலனமின்மையும்—மயான அமைதியும் அவரை ஒரு கணம் உலுப்பிவிட்டது.

இரத்தம் உறைந்துவிட்டாற்போலவும், இதயத்தைப்பணிப்பாறைகளுக்கிடையே வெட்டி வைத்தாற்போன்ற உணர்வும் வேதனையும் சூழ்ந்துகொண்டது.

வியர்த்து கொட்ட உடல் எல்லாம் புழுங்கியது.

இலேசாக காற்று வீசியது. இதமாக இருந்தது.

நிலவின் பால் ஒளியில் மரநிழல்கள் சுவரில் முட்டு முட்டாகப் படிந்திருந்தது.

காற்று வீசியதால் நிழல்கள் ஓடி ஆடுகின்றன.

திரைச் சீலை பிரிந்து பின்சேர்ந்துகொண்டது.

அந்த கணத்தில், நீம்பலூடாக ஒளி தோன்றி மறைகிறது.

“விளக்கை வைத்துக் கொண்டு தூங்குகிறார்கள்” வீரையா எண்ணினார்.

யாரோ ‘சூசூசூ’ ப்பது போன்ற உணர்வு.

சத்தம் வெளியில் வராதபடி தொண்டை நோக பேசுவது போல.

சந்தேகம் வரவே வீரையா சாவித்துவாரத்தில் உற்றுப் பார்க்கிறார்.

சாவித்துவாரத்தின் வழியாக அறையை தடவுகிறார்.

மூலையில் கிடந்த சிறு கட்டிலில் இருவரும் அமர்ந்து பேசுகிறார்கள்.

சிங்களத்தில் தான் ஏன் ‘சூசூசூ’ என்று பேசவேண்டும்!

பெரிய கள்ளுபானையை காலிகாக்கிக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும்.

“ரொம்ப சல்லி இருக்கு, நான் கண்டேன்” — இது அவள்.

“நான் இறுக்கிப் புடிச்சிக் கிருறேன் நீங்க.....” இதுவும் அவளே.

அவள் பதில் சொல்லாமல் கட்டிலடியிலிருந்து ஏதோ ஒன்றை எடுத்தாப் பார்த்து விட்டு மிகவும் மெதுவாக, பெரிய ‘டைனாமெட்டை’ கீழே வைப்பது போல வைத்தான்.

‘பளபள’வென்று மின்னும் கூரிய பெரிய கத்தி:

இருதயத்தை பிய்த்து எடுப்பது போல இருந்தது அவருக்கு.

பயத்தால் உடல் வெட வெடத்தது. குடலை உருவி

எடுப்பது போன்ற வலி அடிவயிற்றில் புகுந்து கலக்கியது. தெரியாமல் சிங்கக் குகையில் படுத்துறங்கிய வரையே வெளியே பாய்ந்தார். தலை தெறிக்க கண்களை மூடிக் கொண்டு எங்காவது ஓடவேண்டும் போல இருந்தது!

பயங்கர விலங்கிடமிருந்து ஓட முயற்சித்தும் கால் இடறி அதன் காலடியில் விழுவது போன்ற பயங்கர தடுமாற்றம்! வெளியே ஓட முயற்சித்தவர் தடுமாறி கீழே விழாமல் சமாளித்து சற்று தொலைவிலிருந்து மரவள்ளி மரத்தில் ஏறிக்கொண்டார்.

கைகளும் கால்களும் வெட வெட என்று நடுங்கின இயந்திரம் நின்றதும் இயக்கம் அடங்குமுன் ஏற்படும் நடுக்கம்

‘நங்’ ‘நங்’ என்று இதய துடிப்பு பெலமாகக் கேட்டது.

ஊறும் உமிழ்நீரை உள் விழுங்க திராணியற்று வெறித்தபடி இருக்கிறார்.

கண்களை இமைக்க மறந்து கதவையே வெறித்துப் பார்க்கிறார்.

“தன்னைக் காணாமல் தேடி கண்டு பிடித்து விட்டால்.....!

“இறங்கி ஓடிவிடலாமா!” கால்கள் அசையவில்லை.

மரத்தடியில் யாரோ நடப்பது தெரிகிறது. தான் மரத்தில் இருப்பதைக்கண்டுவிட்டன ரோ! மிகவும் கசப்பான காடி தொண்டைக் குழியில் அடைத்துக் கொண்டாற்போல நாக்கு உள்ளிழுத்தது. சூடி போதை யால் தள்ளாடிய உருவம்

வீரநாதையுள் சென்று பெஞ்
சில் படுத்துக் கொண்டது.

தலைமாட்டில் கருட்டி வைக்
கப்பட்டுள்ள போர் வையுள்
நுழைந்து கொண்டது.

எல்லாமே கணநேர நிகழ்ச்
சிகள் தான்.

பொறியில் வைத்த உணவை
முகர்ந்து கொண்டிருக்கும்
எனியைப் போல, சொற்ப
நேரத்தில்.....!

‘ஐயோ’ — நினைத்துப்
பார்க்கக் கூட முடியாத பயங்
கர பிரளயம்:

மனிதனை மனிதன் தின்பது
போல! இவன்தான் சூரபா
ரூவின் மகனோ! தனக்கெதிரே
ஒரு படுகொலை!

தன்னால் இன்னொருவன்
துடிக்க துடிக்க சாகப் போகி
ரான்!

பெற்றோர்களே பிள்ளையை
வெட்டப் போகிறார்கள்.

தலையிழந்த முண்டமாக
இரத்தத்தில் துடிக்கும் அவ்வு
டல்...!

மனற்கடுதாசியால் இதயத்
தை தேய்ப்பது போன்று
வேதனை:

அறுபட்ட கோழியாக சிறக
டித்துத் துடிக்கும் உடலில்
உதைப்பு, உயிர்பிரியும் உடல்
எழுப்பும் பயங்கர மரண
ஓலம்!

உடைப்பெடுத்து ஓடும்
இரத்த வெள்ளம்!

அந்த ஜீவமரணப் போராட்
டம் ஒரு விஷை மனதில்
தோன்றி மறைகிறது. மறுநிமி
டமே, வீரநாதையை எட்டிப்
பார்த்து விட்டு அவளும், அவ
னைத் தொடர்ந்து அவனும்
வெளிவந்தனர்: இரத்த வெறி
கொண்ட பேய்கள் போல
போர்வையுடன் அவனைச்சுற்
றிப்பிடித்து இருகால்களையும்
இருபக்கமாக அவன் முழங்
கால்களில் அமர்ந்து...!

அதற்குமேல் பொறுக்க
முடியவில்லை வீரநாவிற்கு.

தான் கொலை செய்யப்படுவ
தையும் சகிக்கமுடியாது.

பிறரை கொலை செய்வதை
யும் பார்க்கமுடியாது!

தன்னை அறியாமலே
“ஐயோ வேண்டாம்” என்று
கத்திவிட்டார்.

மின்சாரம் தாக்கியதைப்
போல இருவரும் திடுக்கிட்டு
போனார்கள்.

வீரையரின் அடிக்கண்டத்தி
லிருந்து கிளம்பிய அந்த பயங்
கர ஓலம் இரவின் அமை
தியை கலக்கியது: யாரோ
தன்னை அழக்கியதால் திமிறிக்
கொண்டு எழுந்தவனைக் கண்
டவர்கள் “அனே புத்தா”

என்று அலறிவிட்டனர். அவன்
கையிலிருந்த கத்தி கீழே நழு
வியது. நாடகத்தின் வசனம்
நினைவில் வராதவனையே குழறும்
பெற்றோரையே பார்த்து

மிரள மிரள விழிக்கிறான்
மகன். தாய் அவனைக் கட்டிக்
கொண்டு அழுகிறான். மரத்தில்

இருந்து இறங்கி ஓடும் வீரை
யரை பார்த்து தன்னை அறி
யாமலே கரங்கூப்புகிறான்

‘சூரபா’! தன் வாழ்வை
மீட்க “தெய்வதரிசனமாக”
வந்தவீரையா திரும்பிப் பார்க்
காமல் ஓடுகிறார்! பட்டயத்

தை எடுப்பவன் பட்டயத்
தாலே சாவான்.

காலம் கற்பித்த பாடம் குட்
டுகோல் வடுவாக பதிந்துவிட்
டது.

எங்கோ ஒரு சேவல் கூவு
வது துல்லியமாகக் கேட்கிறது
தினமும் கேட்பதுதான் என்
ருலும் இன்று இனிமையாக

இருக்கிறது.

வீரையரின் மனதில் ஒரு
தெளிவு. இருள்வில்லிய
தெளிவு.

வீரையா வீரையாக நடந்
தார்!

கனையின் கதை.

— ந. பாலேஸ்வரி. —

நான் சிறுமியாக இருக்கும் போதே எனக்குக் கதைகள் என்றால் ரொம்பப் பிரியம். அப்போது என் தந்தையின் சகோதரியார் எனக்கு கதைகள் சொல்வார். கதைகள் என்றால் பாட்டிக் கதைகள் அல்ல. இராமாயணம், பாரதம் இவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட சிறு கதைகள் தான் அவர் கூறுவார். அந்தக் காலத்தில் அவர் திருக்கோணமலையில் பிரபல்யம் பெற்ற பெண்ணாகத் திகழ்ந்தார். தையல் நாயகி சுப்பிரமணியம் என்றால் அவரை அறியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. மாதர் ஐக்கிய சங்கம் அமைத்து 1930ம் ஆண்டிலேயே மாதர் ஐக்கிய சங்க மலர் வெளியிட்ட பெருமை அன்னாரையே சாரும் அவரைப்பற்றி இங்கு நான் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் நான் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளராவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தவர் அவர் என்பதே என் தற்போதைய கருத்து.

ஆரம்ப வகுப்பிலேயே வீட்டில் நாள்தோறும் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், விரும்பித் தொழுவார், கந்தரலங்காரம், நிகண்டு முதலியவற்றைப்பாட

மாக்கிப் அவரிடம் கூறுவதில் எமக்கு காலே உணவு பிந்தித் தான் கிடைக்கும்! அதே நேரத்தில் முதல் பாடமாக்கு பவர்களுக்கு பரிசளிக்கவும் அவர் தவறுவதில்லை. அப்படியாக சிறு வயதில் இருந்தே தமிழில் எனக்கு ஒரு தனியார்வம் பிறக்க உதவினார்.

எனது அத்தை திருமதி தையல்நாயகி சுப்பிரமணியம் மாதர் சங்கத்தின் சார்பில் பல பொதுக் கூட்டங்களை ஏற்படுத்தி வெளியூர் பேச்சாளர்களே எடுப்பிப்பார். அந்தக் கூட்டங்களுக்கு ஆறு வயதிலிருந்தே நாங்களும் போய்க் கேட்கப் பழக்கப்பட்டோம். அதுமட்டும் அல்ல. அன்னாரின் வீட்டில் ஒரு வாசிகசாலையே இருந்ததென்று கூறலாம். அல்லயன்ஸ் கம்பனி புத்தக விளம்பர அட்டவணை பார்த்து புத்தகங்களை தமிழ் நாட்டில் இருந்தே எழுதிப் பெற்றுக் கொள்வார். அவருக்கு இவ்விடயத்தில் உதவியாக இருந்தவர்கள் அப்போது தமிழகத்தில் இருந்த அவரது உடன்பிறந்தோராகிய திரு. தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை திரு. தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஆகியோராவர். பத்துப் பன்னிரண்டு வயதிலேயே

நான் நாவல்கள் படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன் என்று கூறினால்தான் அது மிகையாகாது.

பெங்களி ஆசிரியர்களின் நூல்களே அந்நாட்களில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தவை. பக்கிங் சந்திரர், சரத் சந்திரர், சட்டர்ஜி, காண்டேகர், ஆகியோரது நாவல்களை நான் தேடிப் படிப்பேன். எனக்கு வாசிப்பில் இருந்த ஊக்கத்தை அவதானித்தன்தாயார் நூல்களில் இருந்து பல நூல்களை எனக்காக பணம் கட்டி எடுத்தாணினார்கள். ஆயின் அவர்கள் நான் ஒரு பட்டதாரியாகவோ, டாக்டராகவோ வருவதையே பெரிதும் விரும்பினார்கள். ஆனால் எனது ஆற்றல் வேறு துறையிற் திரும்பியது, நான் எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது நானும் ஏன் கதைகள் எழுதக் கூடாது என நினைத்தேன்.

அப்போது கலைமகள் பத்திரிகையில் ஒரு சிறு கதைப் போட்டி விளம்பரம் என்கண்ணுக்குப்பட்டது. உடனே ஏதோ சிறுக்கி யாருக்கும் தெரியாமல் அந்த முகவரிக்கு அனுப்பிவைத்தேன். எடுத்த எடுப்பிலேயே கலைமகளில் அதுவும் போட்டிச் சிறுகதையில் என்கதை இடம் பெறும் என நினைக்கும் அளவுக்குத் துணிச்சல் உள்ள வயது அது. அதை நினைத்தால் இப்போது கூட எனக்குச் சிரிக்கத் தோன்றுகிறது.

கதை அனுப்பிய விடயம் யாருக்குமே தெரியாது. ஆனால் என் தூர் அதிஷ்டம் நான் பாடசாலையில் இருந்து ஒரு நாள் வழக்கம்போல விட்டுக்குத் திரும்பிவந்தபோது என் தாயார் என்விடம் ஒரு

பெரிய பாரமான காகிதத்தைக் கொடுத்தார்கள். அதை நான் திறந்தபோதுதான் நான் கலைமகளுக்கு அனுப்பிய கதை தான் திரும்பி வந்துள்ளது. என்பது புலனாகியது. அம்மாவிடம் நான் நடந்ததைக் கூறினேன். அம்மா தன் மகளின் குரத்தனைத்திற்காகச் சிரித்துக் கொண்டார். முதலில் படி! படிப்பை முடித்துக்கொண்டு இவற்றில் ஈடுபடலாம் என்பதுதான் அன்று என் தாயார் எனக்குக் கூறிய புத்திமதி.

ஆனால் என் அறிவு படிப்பிற் செல்ல மறுத்தது. எப்படியாவது பிரபல எழுத்தாளராக வேண்டுமென்று கனவு கண்டேன். எஸ். எஸ். லி. பரீட்சைக்கு ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டதான், இரவு பன்னிரண்டு மணிவரையும் இருந்து படிப்பேன். அதிகாலையில் நான் எப்பொழுதும் எழும்புவதில்லை. அம்மா பக்கத்திலிருக்கும்வரை பாடப் புத்தகங்களைப் புரட்டுவேன். அம்மா தூங்கப்போய்விட்டால் பாடப் புத்தகத்துள் கதைப் புத்தகங்கள் அடைக்கலம் புகுந்து கொள்ளும், அதனால் முதல் முறை எஸ். எஸ். லி. பரீட்சையில் தவறிவிட்டேன். அது என் தாயாருக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். அதனால் வீட்டில் எந்தப் புத்தகமும் எடுக்கக் கூடாதென்று கண்டிப்பான உத்தரவு பிறந்தது.

அம்மாவின் மனதை நோக்கச் செய்து விட்டேன் என்று எனக்கும் பெரிய கவலை. அதனால் ஒரே இலட்சியத்துடன் படித்து அடுத்த ஆண்டு பரீட்சையில் தமிழ் பாடத்தில் விசேட சித்தியுடன் சித்தியடைந்தேன். அடுத்த மாதமே அதிஷ்டவச

மாக எனக்கு ஆசிரியத்
தொழில் கிடைத்தது.

1950-ம் ஆண்டு எனது 21
வயதில் ஆசிரியை ஆனேன்.
என் எழுத்துப் பணியும்
தொடர்ந்தது. இலங்கை
வானொலிக்கு இசையும், கதை
யும், நாடகமும் எழுதி அனுப்
பினேன். என் நாடகங்கள் பல
ஒலிபரப்பாயின. தமிழ் நாட்
டில் இருந்து கூடப் பாராட்
டுக் கடிதங்கள் கிடைத்தன.
அந்த தூண்டுதலின் பேரில்
முதன் முறையாக தினகர
னுக்கு 'ராஜி' என்ற புனைப்
பெயரில் ஒரு சிறு கதை அனுப்
பினேன். அக் கதை இரண்டு
வாரங்களின் பின் பத்திரிகை
யில் வெளியாகி இருந்ததைக்
கண்டு நான் அடைந்த
மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.

பலரிடம் நான் அக்கதையைக்
காட்டினேன். ஆனால் அதை
நான்தான் எழுதினேன் என்
பதை யாரிடமும் கூறவில்லை.
ஒருவேளை என் தாயார் உயி
ருடன் இருந்திருந்தால்
துணிந்து கூறியிருப்பேன்.
ஆமாம்! என் முதற் கதை
பத்திரிகையில் வெளிவந்த
போது என் தாயார் மறைந்து
விட்டார். பலர் அக் கதை
யைப் பாராட்டிய போது
தொடர்ந்து நான் என் சொந்
தப் பெயரில் சுதந்திரனுக்கு
எழுதினேன். அடுத்தடுத்து
என் பல கதைகள் சுதந்திர
னில் இடம் பெற்றன. அப்
போது சுதந்திரன் ஆசிரியராக
இருந்த திரு. எஸ். டி. சிவநா
யகம் என்னை உருவாக்கியவர்
களில் முக்கியமானவர் என்
பதை இங்கு குறிப்பிடாது
விட்டால் நான் நன்றி மறந்
தவளாகி விடுவேன்.

என் கதைகளுக்கு பல பாகங்
களிலிருந்தும் பாராட்டுக் கடி

தங்கள் வந்து குவிந்தன.
தொடர்ந்து தமிழின்பம்,
கலைச்செல்வி, வீரகேசரி, ஈழ
நாடு, அமுதம் போன்ற
ஈழநாட்டுப் பத்திரிகைகளிலும்
கல்கி, உமா, பூந்தொட்டி
போன்ற தமிழ் நாட்டுப் பத்
திரிகைகளிலும் என் படைப்பு
கள் வெளியாகின.

பத்திரிகைகளைப் பொறுத்த
வரையில் வீரகேசரி ஸ்தாப
னத்தாரை நான் இங்கு குறிப்
பிட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்.
அதன் நிர்வாக ஆசிரியர் திரு
வாஸ் அவர்கள் அளித்த ஊக்
கத்தினால் நான் ஒரு நாவல்
ஆசிரியை ஆகினேன். வீரகே
சரி எப்போதும் என் கதைக்கு
தனியிடம் அளித்தது கௌர
வித்தது என்பதை நான் பெரு
மையுடனும் நன்றியுடனும்
கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொடர்ந்து பல பத்திரிகை
கள் என்விடம் கதைகள்
கேட்க ஆரம்பித்தன. என்னைப்
பொறுத்தவரையில் எல்லோ
ரது வேண்டுகோளையும் இது
வரை பூர்த்தி செய்தே வந்
துள்ளேன். தொடர் கதையில்
நாட்டம் சென்றபின் சிறு
கதைத் துறையில் என் நாட்
டம் குறைந்துவிட்டது. ஆயி
னும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட
சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ள
ன.

தொடர் கதைகளில் 'சுடர்
விளக்கு' (வீரகேசரி) நினைவு
நீங்காதது. பூஜைக்கு வந்த
மலர், (மித்திரன்) எங்கே நீயோ
நானும் அங்கே (சுதந்திரன்)
உள்ளக் கோயிலில் (ஜோதி)
ஆகியவை வெளிவந்துள்ளன.
பொதுவாக எல்லாத் தொடர்
கதைகளும் வாசகர்களின் கணி
சமான வரவேற்பையும்
பாராட்டையும் பெற்றுள்ள
தென்றே கூற வேண்டும். ஆயி

இலும் இவற்றுள் 'சுடர்விளக் குத்தான்' எனக்கு சிறந்த புகழையும், கீர்த்தியையும் பெற்றுத் தந்ததென்று நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எனது சிறுகதைகளிற் சில மலேஷியப் பத்திரிகையான தமிழ் மலரில் மறு பிரசுரம் பெற்றுள்ளன. என்னிடம் படைப்புகள் கேட்டுப் பல பத்திரிகைகள் எழுதிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. ஆனால் நேரமின்மையால் அவர்களின் வேண்டுகோள் யாவற்றையும் பூர்த்தி செய்ய முடியாதபடி தடை செய்து விடுகின்றது. ஆயினும் தொடர்ந்து எழுதி எழுத்துலகில் ஒரு தனியான இடத்தை சிருஷ்டித்து விடவேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள். இறைவன் கருணையும் அன்பார்ந்த வாசகர்களாகிய உங்களது ஒத்துழைப்பும் இருந்தால் நிச்சயம் என் நோக்கம் நிறைவேறும் என்பதைக் கதைகளைப் புத்தக வடி

வில் உருவாக்க வேண்டும் என்ற தனியாத ஆசை கொண்டுள்ளேன். அதுவும் நிறைவேற இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

கடைசியில் வாசக வட்ட நேயர்களே! என்னை ஊக்குவித்து எழுத்தாளர் ஆக்கிய பெருமை உங்களையும் சாரும் என்பதை நான் மறுக்கவோ மறக்கவோ முடியாது.

நான் 1968-ல் திருமணஞ் செய்துகொண்டபின் வெளிவந்தவைதான் 'எங்கே நீயோ நானும் அங்கே' 'பூஜைக்கு வந்த மலர்' சூகிய தொடர்கதைகளாகும். எனது கணவர் என் எழுத்துத்துறைக்கு மிகுந்த உதவியும் நல்கி வருவதாற்றான் என்னுள் தொடர்ந்து எழுத முடிகிறது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

புகழ்

வண்டி போகுது
வண்டி போகுது
எனும் முட்டாள்களே!
நான் நின்றால்
வண்டி போகுமா?
என்றது மாடு.

சுயநலம்

இழுக்க இழுக்க
இன்பம் இறுதிவரை
இன்பம் தந்தவன்
இறுதியில் Boots அடியில்

இரா: சிவச்சந்திரன்

"சிவகடாட்சம்"

மலையகத்தில் சிறுகதை, நாவல்

இலக்கியம்

என் எஸ். எம். ராமையா

மலையகத்தில் நவீன இலக்கியம் என்பது ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியாக இல்லாமல் 60-ம் ஆண்டளவில் ஒரு தீவர்க் குழறலாகவே வெடித்துக் கிளம்பியது.

1956-ம் ஆண்டு திரு பண்டாரநாயகர் ஆட்சியின்போது சிங்கள கலை, இலக்கியத் துறையில் ஏற்பட்ட ஒரு மறுமலர்ச்சி வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களிடையேயும் தொற்றி வளர்ந்தபோது, மலையகத்தைப் பற்றி இவர்கள் யாரும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லையே என்று ஆதங்கம், காலங்காலமாக நாங்கள் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் தானே என்ற ஆத்திரம், நமது இனஞர்கள் பலருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

இவர்களில் பலர் ஒரு வரை ஒருவர் நேரில் பார்த்தது கூடக் கிடையாது. ஆயினும் காலத்தின் குரல்போல இவர்களது நாடி ஒரே விதமாகத் துடித்தது. இந்த ஆதங்கமும் ஆத்திரமும் நான்கு வருடங்கள் கர்ப்பவாசம் செய்து 60-ம் ஆண்டில் அழகாக வெடித்துக் குயிறியது.

இதில் முதல் குழறலாக, நண்பர் செந்துரன் அவர்கள்

ளின் 'உரிமை எங்கே' என்ற சிறுகதை 'கல்கி'யின் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றதைக் குறிப்பிடலாம்,

அடுத்ததாக எனது சிறுகதைகள் தினகரனில் வெளியாகின. தொடர்ந்து மதிப்புக்குரிய சி.வி.யின் நாவல் ஒன்று, நண்பர் என். ஏ. வடிவேலனின் சிறுகதைகள் சில வெளியாகின. இதனைத் தொடர்ந்து வீரகேசரி தனது வாரப் பதிப்பில் தோட்ட மஞ்சரி என்று ஒரு பக்கத்தையே தந்தமின்றி நான்கு மலையகச் சிறுகதைப் போட்டிகளையும் நடத்தியது. இப்போட்டிகளில் நமது இனஞர்கள் மிக உற்சாகமாகப் பங்கு பற்றினார்கள்.

ஆக, ஒரு பத்து வருட கால விளைச்சலுக்குப் பிறகு இன்று நமது மலையக இலக்கியத்தில் சிறுகதை நாவல் இலக்கியம் பற்றி ஒரு ஆய்வுப் பார்வை பார்க்கையில் சிறுகதைகளைப் பற்றி பெருமிதம் கொள்ளும் நிலையிலும், நாவலைப் பற்றி எதுவுமே சொல்ல முடியாத நிலையுமே காணப்படுகிறது.

நாவல்களைப் பற்றிச் சொல்வதானால் புத்தக ரூபத்தில்

யந்திருப்பவை 'தூரத்துப்
பச்சை', மலைக்கொழுந்து';
'தாயகம்' போன்ற சில மட்
டுமே

புத்தக ரூபமாக இல்லா
மல் நாவல் என்ற அளவில்
திரு சி.வியின் 'வீடற்றவன்'
ஜோஸப்பின் 'காதலினால்
அல்ல' ஆகியவற்றோடு குறுநா
வல்களையும் சில பிரசுரமாகி
உள்ளன. இவை எல்லாமே
முதலில் புத்தக ரூபம் பெற
வேண்டும். நாவல்கள் மட்டு
மன்றி சிறுகதைகளும் புத்தக
மாக வெளிவராத காரணத்
தால் இவைகளைப் பற்றி....
....மதிப்பீடு செய்வது சிரம
சாத்தியமான காரியமாக
இருக்கிறது. ஆயினும் நினைவில்
நிற்பதைக் கொண்டு ஏதேனும்
சொல்வதென்றால் நாவலைப்
பொறுத்தவரை நாம் செய்தி
ரூப்பவை எல்லாம் ஆரம்ப
மூயற்சிக்கலாம்.

ஆனால் நல்ல நாவல்கள்
தோன்றுவதற்கான சாத்தி
யக் கூறுகள் நம்மிடம் நிறை
யவே காணப்படுகின்றன. தர
மான இலக்கியப் பிரக்ஞை
உள்ள எழுத்தாளர்கள் நம்மில
பலபேர் இருக்கிறார்கள்.
எனவே, எதிர்காலத்தில் நல்ல
நாவல்கள் நிறைய நமக்குக்
கிடைக்கலாம் பிரசுர வசதி
கிடைக்குமானால்.

நாவலைப் பொறுத்தவரை
யில் மட்டுமே இந்த நிலை.
சிறுகதை இலக்கியத்தைப்
பொறுத்த வரையில் நமது
எழுத்தாளர்கள் நன்றாகவும்
நிறையவும் எழுதி இருக்கின்
ார்கள். சுமார் நான்கு அல்
லது ஐந்து தொகுதிகளை
போடும் அளவுக்கு நல்ல சிறு

கடமை

டாக்டருக்கு

நோயாளியைப் பார்க்க

No Time

நாசுடன் கதைப்பதோ

Four Hours

இரா. சிவச்சந்திரன்

கதைகளை இப்போது தேர்ந்
தெடுக்க முடியும். தெளி
வத்தை ஜோஸப், சாரல்
நாடன், பூரணி, மரியதாஸ்,
பன்னீர்ச் செல்வன், மலரன்
பன், மாத்தளை வடிவேல், பரி
பூரணன், மல்லிகை சி. குமார்
இராஜ், மலைச்செல்வன் ஆகி
யோரைச் சிறந்த சிறுகதை
எழுத்தாளர்கள் என்று தாரா
ளமாகச் சொல்லலாம்.

வீரகேசரியின் நான்காவது
சிறுகதைப் போட்டியில் புதி
தாகச் சிலர் நன்றாக எழுதி
யிருந்தார்கள். இவர்களது
எதிர்காலப் படைப்புகளைக்
கொண்டுதான் இவர்களைக்
கணிக்க முடியும்.

மலையகத்துச் சிறுகதைகளில்
பிரச்சாரத் தொனியே மிகுந்து
காணப்படுகிறது. இது காலத்
தின் காலத்தின் தேவையும்.
தவிர்க்க முடியாத அம்சமு
மாகும். ஆயினும் நமது எழுத்
தாளர்கள் அழகியல் உணர்வு
கலந்து எழுத முயற்சிப்பதே
சிறப்பானது.

திறம் சுருட்டு, புகையிலை மற்றும்
சாய்ப்புச் சாமான்களும்,
புதினப் பத்திரிகைகளும் எங்களிடம்
கிடைக்கும்

திலகா ஸ்ரோர்ஸ்

உரிமையாளர்: டி. தியாகராசா

கண்டி ரோட்,

வவுனியா.

வாசித்து விட்டீர்களா?

- சிரித்திரன் -

(இது தனித்துவமான ஒரு நகைச்சுவை ஏடு)

விபரங்கட்கு

ஆசிரியர்

சிரித்திரன்

67, பிறவுண் ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்

உங்கள் மழலைச் செல்வங்களின்
அழகு மிகு தோற்றங்கள் !
பசுமையான நினைவுகள்
உங்கள் மனதை விட்டு என்றும் நீங்காதிருக்க
இதோ ஒரு யோசனை, அவர்களை உடனே
புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்ளலாம்

ஸ்டூடியோ அஜந்தா

64, கண்டி ரோட்,
வவுனியா.

ஈழத்துக்கென தனித்துவமான ஒரு
இலக்கியப் பரம்பரையை உருவாக்கும் தமிழமுதுக்கு

v

எங்கள் வாழ்த்துக்கள்
கந்தையா பரமு (அடைவு நிலையம்)

(ப. விமலச்சந்திரன்)

222, கே. கே. எஸ். ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

கு தூ க ல ம்

தமிழில்: எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீன்

சிறுவன் காமினி இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே இஸ்தோப்பில் (முகப்பு) அமர்ந்த வாறு எதிரீவீட்டைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரிரு தரம் அவனது தாய் அவனுக்கு ஏசுவஞ் செய்தாள்.

“என்ன பிள்ள உனக்குப் பிடிச்சிருக்கு” என அவள் வினவினாள். “விடியத் தொட்டு அந்தி மட்டுக்கும் இஸ்தோப்பிலே உட்கார்ந்திருக்கறாய். உள்ள போய்ப்பாடத்தைப் படியேன். விடுமுறகாலத்திலபுத்தகத்தத் தொடவும் ஆகாதோ?”

மூன்று பாதைக்கு மறுபுறம் பாதை அருகிலேயே இருந்தது. காமினியின் தடுதோட்டத்துக்குச் சற்று உள்ளார அமைந்திருந்தது.

எதிரீவீட்டு நடப்பு வயது வந்த ஒருவரது மனத்துள் குதூகலத்தையேற்படுத்தக் கூடிய ஒன்றன்றென்பது காமினியின் அன்னையின் சொற்களினின்று விளங்கியிருக்கலாம். கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாக நடைபெற்றது அங்கே சூடியிருந்தோர் தட்டை விட்டுச் செல்கின்றமையாகும். அது தொடர்பாகக் பாரக்கரத்தைகளில் (பாரவண்டி) சாமான்களை ஏற்றிச் செல்வது போன்ற சாதாரண நிகழ்ச்சிகளே அன்றி அரும்பெரும் புதுமைகள் எவையுங் கிடையா. எனினும் காமினி

அத்தகைய சாதாரண நிகழ்ச்சி புதுமையைக் கண்டிருக்கலாம்.

அன்று அதி காலையிலேயே பாரக்கரத்தைகள் மூன்று வந்து வீட்டருகே நிறுத்தப்பட்டன வண்டிக்காரர் மாடுகளை அவிழ்த்து காமினியின் வீட்டெதிரே உள்ள புற்றரையில் மேய விட்டனர். காமினி முற்றத்திலிறங்கி மாடுகள் புல்தின்பதை அவதானித்தான். வண்டிக்காரர் பாதையோரத்திற்குந்தி பலதையும் உளறிக் கொட்டினார். அவர்கள் தாம் தாம், அறிந்தவர்களைப் பற்றியே பேசியிருப்பரென்காமினி எண்ணினான். அவனுக்கு அது ஒன்றுமே புரியவில்லை யெனினும், அவர்கள் பேசும் முறை பார்ப்பதற்குச் சுவையாக விருந்தது சிலவேளைகளில் ஒருவன் மற்றவனை எதிர்த்துப் பேசினான். சிலசமயங்களில் ஒருவன் அடுத்தவனது பேச்சே கேட்காதபடிக்கு அடுத்தவன் பேசும் அதே நேரத்தில்தானும் அதைவிட உரத்துக் கத்தினான் அவர்கள் இருந்தாற்போல வெற்றிலையையும் குதப்பிக் கொண்டனர்; இரண்டு மணித்தியாலங்கள் வரை பிறிதொன்றும் நிகழவில்லை. மெதுவாக தட்டினுள் பரபரப்புத்தன்மை கிளம்பலானது. ஆணி அறையப்படும் ஓசையும், அலுமாரி, மேசை போன்ற பாரமான

சாமான்கள் தரை நெடுக இழுத்துச் செல்லப்படும். ஓசையும்கூட இல்லை. ஒலித்தன. தட்டு முட்டுச் சாமான்களை விரைந்து தூக்கியவாறு மனிதர் பலர் வீட்டுள்ளிருந்து வெளியே வந்தனர். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அதிகாரம் செலுத்தியவாறு கத்தினர். அவர்களிடையே சாரமும், பெனியனும் அணிந்த கனதேகியொருவர் (அவரை வீட்டு முதல்வரென காமினி இனங்கண்டு கொண்டான்.) எல்லாரையும் அதட்டியவராக குழப்பமுற்ற தோற்றத்துடன் அங்குமிங்கும் உலாவித் திரிந்தார். நிசப்திப்பது தவிரவேறேதும் செய்ய முடியாத வீட்டு இழுப்பினருந்த சாரத்தை நெடுகிழுத்து, காலை அகட்டி நின்றபடி மீண்டும் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டார்.

“முதல் கட்டில்களைப் போட்டு மனுஷா. அங்கே போன தேவப்படுறது கட்டில் கள் அல்லவடா. சாமான்களை ஒழுங்கு செய்யும் கட்டியும் சாய்ந்து கொள்ளுறத்துக் காசும் இருக்க வேணமா. அவ்வளவுக்குப் புரியமாட்டாது. ஒன்னோட மூள எங்க போச்சுதோ தெரியல்ல” எனச் சாமான்களை ஏற்றுவோருக்கு ஏசினார்.

“அப்படி இல்லடா, மத்தப் பக்கம். அடிப்புறத்த இல்லையா நீ மேல வைக்கப்பாக்கிராய். மாடு!” அவர் கோபத்துடன் “கழுதை” “மடையா” “பைத்தியக்காரா” ஆகிய வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்து ஏசிய ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் காமினியின் மனதும் திருக்கிட்டது.

அனைத்துக்கும் மேலாக கரத்தைகளில் சாமான்கள் ஏற்றப்பட்ட விதந்தான் காமினியின்

ஆச்சரியத்தைத் தூண்டியது. கரத்தை மூன்றினுள்ளும் வீட்டிலிருந்து முடிவொன்றின் நிக் கொணரப்பட்ட நா இது பொருள்கள். கரத்தைகளில் இடம் சிறிதாகிலும் இல்லை என்றும் மட்டுக்கும் ஏற்றிக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. அவ்வளவு பொருள்களையும் எப்படித்தான் கொண்டுபோவார்களோ என வியப்புடன் பார்த்திருந்த காமினிக்கு, உள்ளே இடமில்லாதவிடத்து வெளியே தொங்கவிட்டு பின்னுக்கும் ஆகப் பின்னுக்காய்த் தள்ளுவதும், பக்கத் தட்டுகளின் இருபுறமும் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுவதும் ஆக எல்லாம் முடிந்தபின் சமயத்தில் தன்னையநினையாமலே சிரிப்பு பிறந்தது.

முடிவில் பாரக்கரத்தைகள் மூன்றும் புறப்பட்டன. மேற்பார்வையாளர் இருவர் கரத்தை யின் பின்னே நடந்து சென்றனர். பாரவண்டிகள் போய் வெகு நேரத்தின்பின் ‘பக்கி’ வண்டி (பெக்கி வண்டி) ஒன்று வீட்டெதிரே நிறுத்தப்பட்டது முன்பு சாரமணிந்திருந்தவீட்டு முதல்வர் காற்சட்டை கோட்சகிதம் வெளியே வந்தார். அவருக்குப் பின்னே சாரியணிந்த அவரது மனைவியும் பதினாறு வயதளவில் மதிக்கத்தகுந்த அவர்களது மகனும் வந்தனர்.

“ஆ, ஏறுங்க, ஏறுங்க கோச்சிக்கு இருப்பது இன்னும் அரை மணித்தியாலமே போற வழியில் சாவிக்கொத்தையும் குடுத்திட்டுப் போக வேணுமா?” என்றபடி வீட்டு முதல்வர் முன்கதவில் தொங்கிய சாவிக்கொத்தைக் கோட்பையுள் போட்டுக்கொண்டார்.

மூவரையுந் தாங்கி பக்கி வண்டி வெளிக்கிளம்பியபிறகு,

காமினி பாதைக்கு அப்புறம் போய் வீட்டிலிருந்தோர் வீசியெறிந்த கடதாசி முதலான குப்பை களங்களைக் கிளறிப் பார்த்தலானான் அவற்றிலி னிடையே வினோகமானவையும் தென்பட்டன. விசேஷமாக அவ னது மனதைக் கவர்ந்த வெள் ளைக்காட்போட் பெட்டியை யும், அழகிய வேலைப்பாட மைந்த பிளாஸ்டிக் போத்தலை யும் அவன் பொறுக்கிக்கொண்டான்.

முன் வீட்டார் புறப்பட்டுச் சென்றபோது பகல் பன்னி ரண்டு மணி இருக்கும். இரண்டு மூன்று மணியளவில் ஆட்கள் பலர் வந்து கதவுகள் நீங்கலாக கவர்களே துடைத்து சுண்ணாம்பு பூசத் தொடங்கினர். இச் செயலும் காமினியின் குதூசலத்தைத் தூண்டிவிட்டது. சாப்பிட்டபின் அவன் முற்றத்திலிறங்கி மெள்ள மெள்ள பாதையருகே வந்து அவங்கள் செயற்கைப்பார்த்து நின்றான். அவர்கள் வாளிகளில் நீர் நிறைத்து ஏற்ற அளவுக்குத் தூளைக் கொட்டிச் சுண்ணக் கலவையைத் தயாரித்த விதத்தை மிகுந்த ஆவலுடன் நோக்கினான். எனினும் அனைத்திலும் பார்க்க முதல்தடவை சுண்ணாம்பு பூசியவிடத்து சுவர் நின்றது முன்னிலும் மங்கலான நிறமெய்தி, கடைசியில் சிறிது சிறிதாக உலரும்போது தூய வெள்ளை வெள்ளென்று பிரகாசித்த விதம் காமினியைக் கவர்ந்தது.

இரண்டு தினங்கள் அளவில் வீட்டுக்குச் சுண்ணாம்பு பூசும் வேலை தொடர்ந்தது வேலை முற்றுப்பெற்றபின் சுண்ணாம்பு பூசிய ஆட்கள் வீட்டை மூடிச் சென்றனர் சிறிதளவேளைகளில் பாழ் வீட்டுக்குத் தன்பார்

வையைச் செலுத்தும் காமினிக்குத் தனிமையுணர்வு தோன்றும்.

ஒருநாட் காலையில வீட்டுக் கதவு மீண்டும் திறக்கப்பட்டிருந்ததை காமினி கண்டான். இஸ்தோப்பில் வயதான மனித ரொருவர் தன்பாட்டில் ஏதோ செய்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மனிதர் என்ன செய்கிறார் என்று பார்த்த காமினி வெளிக்கிளம்பினான். மனிதர் வீட்டுக் கதவு ஜன்னல் ஆகியவற்றுக்கும் இஸ்தோப்பின் மூன்று புறங்களையும் அலங்கரிக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பலகை அடைப்புக்கும் வர்ணநீட்டுதற்கே வந்துள்ளதாக காமினி அனுமானித்துக்கொண்டான். சாயம் பூசுவர் கீழேயமர்ந்து அமைதியாகத் தன்பாட்டில் வர்ணங்களைக் கலந்து சிறிதுசிறிதாக அடைப்புக் கம்புகளுக்குத் தீந்தை பூசத் தொடங்கினான்.

முதலில் என்ன வர்ணத்தால் பூசப்பட்டிருந்ததோ எனக் கூற முடியாதளவுக்கு மங்கிப் போயிருந்த அடைப்புக்குச் சாயநீட்டுபவர் கறிஞ்சிவப்பு நிறச் சாயத்தைப் பூசத் தொடங்கினார். அடைப்புக் கம்புகள் ஒவ்வொன்றாகப் புது மெருகு பூண்டுப் பொலிவுபெற்றதைக் கண்ட காமினியின் மனம் மகிழ்ந்தது. தன்னை யறியாதே பாதைமருங்கிற்கு இழுபட்டுச் சென்று அங்கிருந்து பார்த்தவன் கடைசியில் பாதைக்கு மறுபுறம் சென்று இஸ்தோப்பில் எறினான். சாயநீட்டுபவன் தலையை நிமிர்த்து காமினியை நோக்கினான். பின்பு தன்பாட்டில் கருமத்திற் கண்ணையினர்.

சாயநீட்டுதல் சுவர்களுக்குச் சுண்ணாம்பு பூசுவதுபோல

அப்பிமெழுகும் காரியமன்றி
மிகவும் சிராகச் செய்ய வேண்டிய
கஷ்டமான வேலையென்பது
காமினிக்குப் புரிந்தது. கண்ணம்
பு பூசுகையிலோ பெரிய புருசைச்
கண்ணக் கலவையில் ஊறவிட்டு
கவரை நனைத்து அங்கு பூராவும்
பூசிவிடுவது மட்டுமே செய்ய வேண்டுவது
ஆனால் சாயந் தீட்டும்போது
புருசை ஓர் அளவுக் கேற்பவே சாயத்தில்
தோய்த்த தெடுக்க வேண்டும்.
தீந்தை மிகுந்துவிட்டால் கம்பிண்மேலே
வழிந்தோடித் தாரை தாரையாகப்
படிந்துவிடும் சமயம் குறைந்தாலோ
புருசு பூசப்பட்டதம் தென்படும்.
ஓரே மட்டத்தில் சிராகச் சாயந்
தீட்ட ஒவியன் தூரிகையைக் கையாளுவதைப்
போலத் திறமையுடன் புருசை உபயோகிக்கும்
பயிற்சி அவசியமாகும்.

சாயந் தீட்டுபவர் சாயக் கலவையில்
புருசைப்போட்டு அதுவிருந்த பாத்திரவாயிலே
புருசில் மேலதிகமாகத் தோய்த்த சாயத்தை
வடித்துவிட்டு அடைப்புப் பலகைகளில்
முதல் முறை பூசியபோதுபட்டதம் மறையும்
வகையில் மீண்டும் அத் தடங்களின் வழியே
புருசைச் செலுத்தி, சாயம் ஓரே மட்டத்தில்
சீர்பெறும் வரை தனது பணியினைப்பெறுவதைப்
பார்த்திருந்த காமினிக்கு பெருந்திருப்தியுண்டானது.
எவரும் தன்னருகே நிற்பதுகூடத் தெரியாததுபோல
வெகுநேரம் தனது காரியத்தினைப்பெற்றிருந்த
சாயந் தீட்டுபவர் மூடிவில் அவனைப்பாராமலே
பேசத்தொடங்கினார்.

“உந்தப்பின்ன இருக்கிறது எங்கை?”

“முன் வீட்டுல”.

“தீந்தை பூசுறத்தட் பாக்குறது விருப்பமோ?”

“ஓம்..”

“என்னைப் போலச் சாயந் தீட்ட ஏலுமோ?”
காமினி வெட்கத்தால் கூனிக் குறுகினான்.

“ஆ? ” நிறந்தீட்டுபவர் மீண்டும் வினவினார்.

“ஏலாது..”

இன்னுந் சிறிதுநேரம் சாயந் தீட்டுபவர் ஒன்றும் பேசாது தனது காரியத்தினைப்பெற்றார்.
கீழே குந்தி அடைப்பின் குறுக்குப் பலகைகளை நிறந்தீட்டிய அவர் சிரசைச் சற்று தாழ்த்தி காமினியின் பாதாதுகேசம் வரை தன்னிருகட்புலனையுஞ் செலுத்தினார். அவரது மேல் வரிசைப்பற்கள் உறுதியாகக் காணப்பட்டாலும் கீழ்வரிசையில் ஒரு பல்லாவது இருந்ததாக காமினிக்குத் தெரியவில்லை.

“உந்தப் பின்னையுடைய வயசு என்ன?”

“பனிரண்டு..”

“நான் நினைத்தன் அதுக்கும் மேலே எண்டு..”

காமினி நகைத்தான்.

“உந்தப்பின்னை வளர்ந்த பின்னால் என்போய சாயந் தீட்டுறவனாறத்துக்கு விருப்பமோ?”

“அப்பா சொல்லுறார் நான் டாக்டராக வேணுமெண்டு..”

“டாக்டராக? அப்படியெண்டா அதிகம் படிக்கோணுமில்லையா?”

“ஆம், எனக்குப் படிக்கிறதற்குச் சரியான சோம்பல்”
நேரம் கடந்தமை காமினிக்குத் தோன்றவேயில்லை. வீட்டு இஸ்த்தோப்புக்குவந்து அம்மா

குரலெழுப்பும்பெரும்பகலானது அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

“காமினி! காமினி! நெசத்துக்கும், எங்கே தொலஞ்சிது இந்தப் பிள்ளை?”

அவளது தொனியில் பரபரப்புத் தென்பட்டது. “அங்கே கூப்பிடுகிறது அம்மா இல்லை யா?” “ஆம், சாப்புடுறத்துக்காயிருக்கும்.” எனினும் காமினி கவனிக்காமலிருந்தான். சாயந்தீட்டுபவரதுசெயலில் அவ்வளவுக்கு அவனது மனம் லயித்திருந்தது.

“அப்படியென்டா போய்சாப்பிட்டுட்டு மறுபடியும் வா அம்மா கோபிப்பா இல்லை யோ, அம்மாவுக்குப் பணிய வேணும். பகலைக்கு நான் உட்தறக்கதவுகளுக்கு வேறு நிறத்தால் பூசப்போறேன் உந்தப் பிள்ளைகளுக்கு விருப்பமண்டால் பூசறத்துக்குத் தாறன்.” காமினியின் மனம் குதூகலித்தது.

“நிஜமா என்னைப் பூச விடுவியளோ?”

“ஓம் சாப்பிட்டு முடிஞ்சவா.” காமினி அங்கிருந்து பாய்ந்தோடினான். அம்மா அவளை அதட்டினான். “என்னடா செய்யுறே அங்க போயி? நான் சொல்லவியா பாடத்தைப் படிக்கும் படி? அங்கே ஓனக்குள்ள தொழில் என்ன?” [“நான் தீந்தைப் பூசறதைப் பார்த்திருந்தேன்.” “அதுல பாக்குறத்துக்கும் ஏதும் உண்டா என்ன? யாருக்குத் தெரியும் எப்படிப்பட்ட மனுஷரெண்டு? நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா புள்ளைகளைத் தூக்கிப் போறதை பத்தி? ஓனக்கு பாழ்வீட்டில் அந்த மனுசனோட தனியா இருக்கிறத்துக்கும் பயமில்லையா?”

“ஐயே, மனுசன் கிழட்டு அப்பாவி மனுஷனெருத்தன் எதுக்குப் பயப்படுனாம்? தாய் ஆத்திரத்தாற் அடிக்கலானான்” “இனிமேல் போறதில்ல தெரிஞ்சதா? காலை உடைப்பேன். போனாக்கா” அவள் எரிந்து விழுந்தாள்.

காமினி அமைதியாகச் சாப்பிட்டு முடிந்தான். பின்பு அறைக்குப் போய்ப் புத்தக மொன்றைக் கையிலெடுத்தான். கொஞ்ச நேரத்தால் தாய் துயில் கொண்டுவீட்ட மையை அவன் கண்டான். அவன் எதிர்பார்த்தவாறே அரைமணித்தியாலம் போகும் முன்பே தாய் கட்டிலையடைந்து குறட்டைவிடத் தொடங்கினான். காமினி குசினிக்கு (சமையலறை) போனான்.

“அம்மா எழுப்பி என்னை விசாரிச்சால் ரஞ்சித் வந்து அவனோட பார்க்குக்குப் போனதாகச் சொல்லும்படி குஸ்ஸியம்மா (சமையல்காரி) விடம் ரகசியமாகச் கூறினான்.

“கின்ன துரையப் போகக் கூடாதெண்டு சொல்லியிருக்கு தில்லையா? ஏன் அந்தப் பர்ழவீட்டுக்குப் போறீங்க?” வெனக் குஸ்ஸியம்மா விசாரித்தாள். கொழுத்த ஸ்தீரியான அவள் மிகவும் வாத்தலயத்துடனேயே பேசினான். “நான் இன்று கதவுக்கு தீந்தைப் பூசப்போறேன். எனக்குப் பூசத்தாற தாச் சொல்லியிருக்கார்” என்ற படி துள்ளியோடினான்.

காமினி சென்றபோது மனிதர் இஸ்தோப்பில் அடைப்புக்கம்புகள் யாவற்றுக்கும் நிறந்தீட்டி முடிந்திருந்தது கம்புகளுக்குக் மேலே குறுக்காக அடிக்கப்பட்டிருந்தபலகை

களை நிறந்தீட்டுதற்கான அவர் புதிதாக சாயங்கலந்து கொண்டிருந்தார்.

“இங்கே பார் தீந்தை செய்யுற மாதிரிய” எனப் பச்சை நிறச் சாயக் கலவையைக் காட்டியபடி கூறினார். “இந்தப் பச்ச நிறத்த நான் செஞ்சது எப்படித் தெரியுமா? என்கிட்ட பச்சைநிற தீந்தைடின் இருக்க இல்லைத்தானே. என்னிட்ட இருப்பது இந்த நீலநிறமும் மஞ்சள் நிறமும் மட்டுமே. உந்தப்பின்ன நான் இதைக் கலவை செய்யிறப்போ நிக்க இல்லையே”.

“இனி பச்சநிறம் தானாவே வந்துச்சுதோ?”

“அதெப்படித் தானா வந்த தென்கிறது? இந்த மஞ்சல் நிறமும் நீலநிறமும் கலந்தாக்கா பச்ச நிற முண்டாகும்”.

சாயந்தீட்டுபவர் சொன்னதை நம்பாதவன்போலகாமினி அவரை நோக்கினான்.

“நம்பாட்டி இதோ நானே காட்டுறன்” மந்திரவாதியின் வித்தையை மேற்கொண்டாற்போல மனிதர் வெற்றுடினனை எடுத்துமஞ்சள்நிறச்சாயத்தை விரைந்து ஊற்றினார். நீலநிறச் சாயத்தையும் அதனுடைய கலந்து, கம்புத்துண்டொன்றினூற் கலக்கினார். பச்சை நிறச் சாயம் மெதுவாகத் தோன்றும் வகையைப் பார்த்திருந்த காமினிக்கு இயல்பாகவே சிகப்பு மூண்டது.

சாயம் பூசுவரும் காமினியுடன் சேர்ந்து நகைத்தார். அப்போது அவரது கீழ் உதடு

பல்லற்ற கீழ்வரிசைமுரசுகளிற்பட்டு மறைந்தது;

அவர் விரைந்து அடைப்பின் குறுக்குப் பலகைகளை நிறந்தீட்டத் தொடங்கினார். அதோடு அவர் காமினியுடன் உரையாடவும் செய்தார்.

“உந்தப் பிள்ளையின் தகப்பன் என்ன செய்யிறார்?”

“அப்பா பதுளையில் சுந்தோரொன்றில் வேலை பாக்கிறார்”.

“பதுளையிலயா? அப்படியெண்டா அம்மா தனியா இருப்பதேன்?”

“பதுளை அம்மாவுக்கு ஒத்துக்கிறதில்லை, இழுப்பு உண்டாகும்.

“இங்கே குறபடாதா?”

“இல்ல இது பழகின இடமில்லையா? அம்மாவோட பிறந்த ஊரா பாணந்துறை” சிறிது நேர அமைதியின் பின் மலிதர் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“அப்பாவுமில்லாம இங்கே இந்தப் பிள்ளைக்கு தனிமையில் அலுப்புத் தட்டுறதில்லையா?”

“இல்ல நான் ஸ்கூலுக்குப் போறேனே.”

“அண்ணந்தம்பிமார்கள் உண்டா?”

“இல்லை. அக்கா ஒருத்தி இருக்கிறா. அவ கொழும்பில தொழில் செய்யிறா”.

இன்னுஞ் சொற்ப நேரங்கடந்தது.

“இந்தப் பிள்ளை கெட்ட பிள்ளைகளோட அதிகம் பழகக் கூடாது. கூட்டாளிமார் அதிகம் இருக்கிறார்களோ?”

பேச்சின் போக்கு இப்படித் திசைதிரும்புவதை காமினி விரும்பவில்லை.

“இல்ல எனக்குக் கூட்டாளி மார் ரெண்டு மூண்டுக்கு மேல இல்ல”

“கூட்டாளிமாருக்கு என்ன வயசிருக்கும்?”

“எண்ட வயசுதான்.”

“எண்டாலும் பெருந்துஷ்டப் பிள்ளைகள் இருக்குதுகள் இந்தக் காலத்தில் அதுகள் லோகத்தை திண்டு செமிச்சதுகள். தெரியாத வெண்டும் கிடையாது”

இவ்வாறு நண்பர்களைப்பற்றி இத்தகைய சொற்களைக் கேட்பது காமினிக்கு பெரும் விருப்பக் குறைவை உண்டுபண்ணியது.

“மகிந்த ஆதியோர் அப்படித் தட்டவர்கள் அல்ல!

“பெரிய பிள்ளைகளோடவும் கூட்டாளித்தனம் இருக்குதா”.

“அம்மடியோ! எங்களுக்குப் பெரிய பிள்ளை கெண்டால் சரியான பயம்கிட்டவும் போறதில்ல அவங்களும் எங்க பக்கம் திரும்பியும் பாக்கிறது கிடையாது.

“அது நல்லது அப்படி பெரிய பிள்ளைகளுக்கு பயப் படுறது. அந்தப் பிள்ளைகள் கூப்பிட்டாலும் போகவேணும். அதுகள் மகாகழிசடைகள். உந்தப்

பிள்ளையின்ர வயசுக்கு அதெல்லாம் புரியாது உந்தப்பிள்ளை நல்ல குடும்பத்தில வளர்ந்த பிள்ளை அந்தக் காவாலிகளைப் போலவா?”

வெருநேரத்தின்பின் அவர் இஸ்தோப்பில் வேலையை முடித்தார்.

“இதுக்கப்புறம் இருப்பது முன்கதவு எண்டாலும் கதவுக்கு சிவப்பு நிறமே பூசவேணும் அந்தக் கம்புகளுக்குப் பூசிய நிறம். இந்தப் பச்சநிறச் சாயம் சிறிது மிச்சமிருக்கிற தினல் உள்ளே பூசலாமெண்டு யோசனை இந்தப் பிள்ளைக்குத் தாறன் குசினிக் கதவை பூசறத்துக்கு. குசினி ஆனபடியால சிறிது பிச்சகினலும் பரவாயில்”.

காமினியின் கண்ணிரண்டும் ஒளிர்ந்தன. “சரி நாளே பூசறன்” என்று அவன் கூறினான். “அப்படியெண்டாவா” வென்றவாறு மனிதர் உள்ளே சென்றார். உள்ளே ஜன்னல் மூடியிருந்தபடியால் இருட்டாகக் காணப்பட்டது. மனிதர் குசினிக் கதவருகே நின்று சாயக்கலவையைக் கீழே வைத்தார்.

“அட்டா! இந்தக் கதவில மண்கடதாசியப் பூசவேணாமா முதலில எனக்கு அது மறந்து போச்சது. வா, நான் மண்கடதாசித்துண்டொன்று தாறன்” இந்தக் கீழ்ப்பகுதிய வழித்து விடு. அதுக்கப்புறம் நான் சாயம் பூசறமாதிரியச் சொல்லித் தருவேன்.”

காமினி கதவருகே வந்து நின்றான். இருட்டானபடி

யாலோ அவனுக்கு உள்ளே துழையத்தோன்றவில்லை.

“ஏன் இருட்டானபடியாலா உள்ளே வராமநிக்கிறாய்?” என்று கேட்டவாறு மனிதர் காமினியின் அருகே வந்தார். ஏதோ வேறுபட்ட தன்மையொன்றை காமினி உணர்ந்தான்.

“நான் ஜன்னலை கெதியா திறந்து விடுறன் என்று கூறிய வராக மனிதர் காமினியின் கைகளைப் பற்றிக் குசினிக்குள் சென்றார். குதூகலக் காரணமாக காமினி மனிதரின் பின்னே இழுபட்டான். மனிதர் காமினியை மூலையொன்றுக்கு இட்டுச் சென்று காமினியின் கையைத் தனது பிறப்புறுப்பில் வைத்

ந்தாசிரியர் பற்றிய ஒரு குறிப்பு:

[கோணல்கள் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தபோது தமிழ்நாட்டின் ஒரு பெரும் சலசலப்புத் தோன்றியது. நவீன தமிழ் இலக்கியமென்பது சுகநலக்குறைவான (unhealthy) போக்கைச் சித்தரிப்பதே என்ற கூற்றுக்கு அது எடுத்துக்காட்டாக இருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. சுகநலக்குறைவானதே நவீன தமிழ் இலக்கியமாயின் புதுமைப்பித்தனது விபரீத ஆசைகதைத் தொகுதி முதற்கொண்டே ஒதுக்கித்தள்ள நேரும். இந்நிலையில் பேராசிரியர் எதிரிவீரசரத்த்சந்திரவின் “குதூகலம்” என்ற கதைபுறம் இடம் பெற்றுள்ள “காலதேவனது மறைவால்” கதைத் தொகுதி சிங்கள வாசகரிடையே என்ன விளைவுகளை உண்டாக்கியிருக்குமோ!

தார். காமினியின் கைசிட்லவிடது. தான் சாரை ஸ்பரிசித்து விட்டாற் போலத்திகிலும், அருவருப்பும் தோன்றின. அதற்கிடையில் மனிதர் குனிந்து தனது நாடியை காமினியின் பிடரியில் அழுத்தினார். இரண்டு மூன்று தினங்கள் சவரம் செய்யப்படாத மயிர்கள் காரணமாக காமினிக்கு கூச்சமேற்பட்டது. அத்துடன் அவனது நாசியை தூர்க்கத்தம் மறைத்தது.

தனது தாய் கூறிய சொற்கள் அவனுக்கு ஞாபகம்வந்தன அவன் ஒரேயடியாகக் கீழே தாழ்ந்து குந்திக் கொண்டான். இவ்வுபாயத்தால் மனிதரது பிடரியிருந்து விடுபட்ட அவன் அங்கிருந்து பாய்ந்தோடினான்.

பேராசிரியர் எதிரிவீரசரத்த்சந்திர பேராசிரியர் பல்கலைக் கழகத்தில் சிங்கள மொழித் துறைப் பேராசிரியர். நவீன சிங்கள இலக்கிய நோக்கான பேராசிரியர் சித்தாந்தத்தின் முன்னோடிகளுள் ஒருவர். இவரது ‘மனமே’ கூத்துமுறை நாடகமே நவீன சிங்கள நாடக மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டது. மலகிய எத்தோ (மரித்தோர்) மலவுன்கே அவருது தா (மரித்தோரது திருநாள்) எனும் இரு நாவல்களும் ஜப்பானைக் களமாகக் கொண்டவை. இவர் ஒரு சிறந்த விமரிசகருங்கூட மார்ட்டின் விக்ரமசிங்ஹு போன்றவர்களது படைப்புக்களுக்கு வாசகர்கள் மத்தியில் மதிப்பேற்பட இவரது விமரிசன நூல்களும் காரணமாயின என்பது மிகையாகாது.]

தமிழகத்திலிருந்து 'தமிழமுது' பற்றி ஒரு கண்ணோட்டம்

—சு. அரங்கராசன் M. A.

திரு. செம்பியன் செல்வன் வழியே எனது நண்பரொருவருக்கு, ஈழ இதழ்கள் அவ்வப்போது அனுப்பப்படுவது வழக்கம். அப்படி அனுப்பப்பட்ட இதழ்களில் தமிழுதின் 5வது கலசத்தை-அமுதுடன் சுவைத்துப் பருகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டமைக்கு என் நன்றிகள்.

பொதுவாக, 'இக்கரைக்கு—அக்கரை பச்சை' என்றே கூறுவது நாட்டு வழக்கமென்றாலும், தமிழகத்தைவிட, ஓர் பொற்கால யுகத்தின் பூபாளராகத்தை அனைவரும் சேர்ந்திசைக்கும்—ஓர் ஒருமையுறவினை இங்கே எழுத்தாளர்களிலும்—இதழ்களிலும் பார்க்க—ஈழத்தில் சுத்தமாக, அதிகமாகப் பார்க்க முடிகிறது;

இது ஏதோ—தமிழனுக்கே உரிய உணர்ச்சி வெளிப்பட்டுப் பிறிட்டெழுந்த வார்த்தைகளாக எண்ண வேண்டாம்.

நிதானமாக, கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகச், ஈழ எழுத்தாளரின் படைப்பிலக்கியங்களையும்,—வெளிவரும் இலக்கியப் பத்திரிகைகளையும் பார்க்கும் விட்டு, ஒரு பெருமிதத்தோடு, ஓர் ஏக்கத்தோடு, ஒருவிதமான பெருமையோடுதான் கூறுகிறேன்.

எங்களைவிட, சமூக வரலாற்றிலும், இலக்கிய வரலாற்றிலும்,

ஓர் இருபது ஆண்டுகள் முன்னேறியிருக்கிறீர்கள். இது எப்படி சாத்தியமாயிற்று?

அரசியல், பொருளாதார சமய—கலை—இலக்கியத்துறைகளில்—நீங்கள்—இவ்வளவு புரட்சிகரமாக—சிந்தனைத் தெளிவோடு முன்னேறக் காரணங்கள் என்னவாக இருக்கக்கூடும்?

முப்பது கோடி ஜனங்களின் அங்கம் முழுமைக்கும் பொது உடமை என விடுதலைக்கு முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னமேயே தீர்க்க தரிசனத்தத்துவத்தோடு-பாரதி - சொல்லிப்போனாலும், எம்மவர்—சிந்தனைகளில்—இந்தச் சிந்தனைகள் இன்னும் வேர்விட்டு கிளைத்துப்பரவும் முன்னாலேயே—அங்கு பூவும் காய்களும் தோன்றுபவதை—என்னைப் போன்ற சிந்தனை ஜீவிகள், வியப்போடு பார்க்குக்கொண்டிருக்கிறோம்! எங்கள் கண்களில் வியப்புக்குறிகளும், வினாக்குறிகளும் இரண்டறக் கலந்து விட்டனவே! சிந்திக்கச் சிந்திக்க

காரணங்கள் மெல்ல மெல்ல புலருகின்றன! மொழி!—மொழிக்கு உரிய

தகுதியை—உரிமையைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். எல்லாத் துறைகளிலும்

"தாய் மொழியின் அவசியத்தை நன்றாக அவதானித்

திருக்கிறீர்கள். உலகத் தமிழ் மாநாடு—சென்னை கடற்கரையில் தொடங்கும் விழா நான் மாணியில் உங்கள் நாட்டமைச்சர் ஒருவர், பயிற்சி மொழி சேயகத்தில் தமிழிருக்க தாயகத்தில் வேற்று மொழியிருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது! ஏன் மாற்றத்தை உண்டாக்கவில்லை? நூல்கள் இல்லையா...? லாருங்கள் எங்கள் நாட்டில் இருக்கின்றன தருகிறோம் என்று நெஞ்சு நிறைய வாய்குளிர்ச் சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னும் என் நெஞ்சில் சூடேற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன பாரதி எம்மவரின் பேடிமைத் தனங்களை நன்றாக இனங்கண்டவன் அதனால்தான் அன்றே பாடிப் பறந்தான் 'என்று மடியுமிந்த அடிமையின் மோகம்' எனக் கேட்டு 'விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை இன்னும் என் செய்க் கருதின?' என்று வேதனையால் உருகி நொந்து பாடிச் சென்றான். விதி இன்று தமிழகத்தில் மாண்பை நஞ்சுட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

அதிலும் இலக்கியத்துறையில் அதன் கொடிய நாக்குகள் சற்று நீளமாகவே தன் விஷமத்தனமான நச்சுப் பணிகளைச் செய்து வருகிறது.

தங்கள் இதழில் திரு. அகிலன் "யந்திரத்தை வைத்து ஆளும் பெரும் வியாபாரிகள் மனிதத் தன்மையை நசுக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்... மனிதாபிமானம் ஆபத்தில் இருக்கிறது..."

அவர் கூறியது முற்றிலும் உண்மை!

பெரும் பத்திரிகை அதிபர்கள் எழுத்தாளர்களின் சிந்தனைச் சுதந்திரத்தைக் காயடிப்பதிலும் எழுத்துச் சுதந்

திரத்தை விற்பனையாக்குவதிலும் கொடிகட்டிப் பறந்து வருகின்றனர். எந்தக் காலத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு மக்களுக்கு உண்மையுணர்த்த வேண்டிய தமிழ் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள்—அச்சத்தாலும், அவலத்தாலும், பயத்தாலும் நொருங்கிப்போய்கிடக்கின்றனர். இரையாக்குவதற்காக ஆடுகளுக்குப் பச்சைப் புல்லைக் கொட்டுவதைப் போல சிலரைத் திடீரென மேலே உயர்த்துவதும் பின் திடீரென அவர்களை அந்தரத்தில் விடுவதுமான பணிகளைச் செய்து வருகின்றனர். தட்டிக்கேட்பதற்கு ஆட்சியிடம் சூடும், சுரணையும், அருகதையும் இல்லாமல் போயின. அவர்கள் இதே வியாபாரத்தை வேறு துறையில் லேபிலாக்கி வருகிறார்கள்.

ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்துத் தமிழிலே எழுதுவதை நாகரிகமான கூச்சத்தோடு ஒத்துக் கொண்டாலும் கூட, எஸ். பொ. வின் எழுத்துக்கள் சிந்தனைச் சுதந்திரத்தின் வெளியீடுகளாக இருக்கின்றன. அது மட்டுமல்ல, அவரது சிந்தனை அவரது நோக்கு அனைத்துமே ஈழ மண்ணின் ஆழத்தில் வேருன்றிக் கொண்டுள்ளன.

ஆனால், அன்போடு சொல்லிக்கொள்வேன். இங்கேயிருக்கிற பத்திரிகைகளின் வேசித்தனத்தின் போக்கினால், இங்கே எழுதுகிற பத்தினித்தனமுள்ள எழுத்தாளர்களோ தூசிகளாகும்போது, ஈழப் பத்திரிகைகள்—எம்மட்டு?

கண்துடைப்புக்கென்று இங்கேயிருக்கிற பணச் சுரண்டுகள் செய்கிற காரியங்களின் உள் நோக்கம் புரியாமல் தவ

ஞான கருத்துக்கு ஆட்பட்டுள்ளார். எஸ். பொ. வின் கல்கியில் வெளிவந்துள்ள சீதையை இங்கே இருப்பவர்கள் எப்படி ஏற்றுக்கொண்டார்கள்? என்பது அவருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். ஓரளவு இலக்கிய முதன்மையுள்ள இதழ்கள் ஈழசிருஷ்டிகர்த்தாக்களுக்கு முதலிடம் அளிப்பதை நான் குறிப்பிடவில்லை. அங்கே பல்லாயிரக்கணக்கில் விலைபோகுத் தமிழகத்துக்குப் பைகள் பற்றி அவர் குறிப்பாக ஏதும் கூறக்காணோமே! உலகில் சில நெறிமுறைகளை கடைப்பிடிக்கிறார்கள். "அவை இலக்கிய அளவு 'கோல்களாக அமையவேண்டுமென்பதில்லை' என்றும் கூறும் எஸ். பொ. அந்தத்தனத்திற்குத் துணைபோகிறாரோ என்ற ஐயம் எழுகிறது.

ஈழத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இலக்கிய இதழும் அது தமிழ்முது ஆகட்டும், மல்லிகையாகட்டும் இளம் பிறையாகட்டும், அஞ்சலியாகட்டும் எதுவாக இருந்தாலும் இலக்கிய நோக்கத்திற்கு முதன்மை அளிப்பதை வெளிப்படையாக உணர முடிகிறது. அளவுக்கு இங்கேயுள்ள பத்திரிகைகளில் அதுமூன்றும்பட்சமாகவும் 4-ம் தரமாகவும் மதிக்கப்படுதலையும் புறக்கணிக்கப்படுதலையும் நீங்கள் அனைவரும் அறிவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. தீபம் வெளியிட்ட ஈழ இலக்கிய மலர் கூட உங்களில் பலருக்குத் திருப்தி ஏற்படுத்தவில்லையாமே!

எஸ். பொ. வின் பேட்டி— மிகவும் பயனுடையதாக இருந்தது. ஒரு சமூகத்தின் பிரதிநிதியாகத்தன்னைத் தரவே அங்கீகரித்துக்

கொள்ளும் துணிச்சலும் ஒரு காலத்தின் யுகமாக அவதரிக்கத்தக்க ஆற்றலைப்பிரயோகிக்கும் வேகமும் அவரைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒருமைல் கல்லாக்கும் என்பதில் யாரையும் மிகைப்படுத்தியோ அல்லது இருட்டிப்புச்

செய்யும் நோக்கமோ—

எங்களுக்கில்லை'

என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்துள்ள தமிழ்முதின ஆண்மையை மனமுவர்ந்து பாராட்டுகிறேன். மும்மாதமொரு முறை வெளிவந்தாலும் முன்று மாதங்களுக்கு மேலும் இலக்கியத்தாக்கத்தினை பரவலாக ஏற்படச் செய்யும் வல்லமையை தமிழ்முதில் கண்டேன்.

ஈழ நாடகங்களைப்பற்றிய அறிமுகம். மேலும்— ஓர் அதிர்ச்சி வைத்தியமாக இருந்தது. தமிழகத்தில் ஏன் இங்கே கோவையில் ஒரு மாதத்திற்கு பத்துமுதல் பதினைந்து நாடகங்கள் மேடை ஏறுகின்றன; கலை நோக்கற்ற (அமைச்சுர்) பொழுது போக்கிகளாலும் சில போக்கிரிகளாலும் சினிமாவில் சான்ஸ் வேண்டும் என்ற தாரக மந்திரத்தை உள்ளே செபித்துக்கொண்டு திரையில் ஜொலிக்கும் நடிக்க நடிக்கையரை பூஜித்தபடி மேடையில் நடிக்கும் சில பிஞ்சில் பழுத்ததுகளும் கார்னிவல் ஷோ என்ற பெயரில் உங்கள் சிலோன் லைலாவின் வாரிசுகள் மேடைகளில் அம்மனை ஆட்டங்கள் ஆடுவதும் மனோகரா பராசகீதி ஞாபகத்தின் எச்சங்கள் போல் நாடகக்கதைகளையும், வசனங்களையும் அமைத்து உரையாடல்களை அமைத்துத் திரை வைக்கும்

கதாசிரியர்களும் வசனகர்த்தாக்களுமாக தமிழ்க் கலையை கற்பழிக்கும் புனிதப்பணியில் தம்மை அர்பணித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்த நேரத்தில் மறைந்து விட்ட மஹாகவியின் கோடை புதியதொரு விடு போன்ற நாடகங்களையும், முருகையன் சுந்தரலிங்கன் போன்றோரின் நாடகங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்படும்போது இங்கேயுள்ளோர் வேதனையால் முகஞ்சுளிக்கும் காட்சிகள் அநேகம்.

'இன்றைய ஈழத்தின் தமிழிதழ்கள்' என்ற கட்டுரை நடுநிலையோடும், தீர்க்கமான முடிவுகளோடும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தேசிய மனப்பான்மையுள்ள கலை இலக்கியப் பத்திரிகைகள் மலர வேண்டும் என்ற நியாயமான உணர்ச்சிக்கு அரசு ஆதரவும் கிடைத்துள்ள சூழ்நிலையால் — ஈழத்தில் தரமிக்க இதழ்கள் பல தோன்றியுள்ளன; என்று பெருமிதப்படும் திரு. நா. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள், ஈழப்பத்திரிகைகளின் விவரப்பணிகளை சுருக்கமாக அளித்துள்ளார்.

ஈழ எழுத்தாளரை எழுதத் தூண்டுவதும், இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபடுத்தப்படுவதும் — வாழ்க்கையாக இருக்கிறது; இங்கே — தமிழக எழுத்தாளரை எழுதத் தூண்டுவது பணமாக இருக்கிறது. இது மறுக்க முடியாதநிலை. ஏற்கனவே பிரபலமானவர்களின் எழுத்தையே பிரசுரித்தல் — அல்லது — தம்மின-சாதி-சமயப்பாகுபாட்டை ஒட்டியே ஆதரவுதரல் — என்ற இழிகுணம் கொண்டோரெல்லாம் பத்திரிகை நடத்தும் — தருணத்தில் — ஈழத்தில் — தமிழ்முது போன்ற இதழ்கள் எண்ணிக்கையிலும் —

தரத்திலும் — நன்றாக நடக்குமானால் —

ஒருகாலத்தில் — தமிழக எழுத்தாளர்களும் — கலைஞர்களும் — விமர்சகர்களும் — தங்கள் விடயங்களை — இலங்கை முகவரியிட்டு — எழுதினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை இப்போதே இதுபோன்ற எண்ணம் — வளரும் இளந்தலைமுறையினரிடையே வளர்ந்து வருகிறது எனவே — ஈழப்பத்திரிகைகள் — தமிழகத்தில் பரவலாகவும், எளிதாகவும் கிடைக்க வகை செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கை மெல்ல மெல்ல பலம் பெற்று வருகிறது. தமிழகத்தின் இதழ்கள் — ஈழத்தில் தாராளமாகக் கிடைக்கும் போது ஏன் ஈழ இதழ்கள் இங்கே வரக்கூடாது? என்றும் — முணுமுணுப்புகள் அரும்பத் தொடங்கிவிட்டன.

இங்கே முற்போக்காகச் சிந்திக்கின்றவர்களின் — எண்ண வெளிப்பாட்டிற்கு — இப்போது போதுமான பத்திரிகைகள் கிடைப்பதில்லை. எனவே — ஆங்காங்கே சொந்தமாகவே — சிலர் இலவசமாகவே — தம் படை யல்களை அச்சிட்டுப் பலருக்கும் வழங்கி வருகின்ற நிலையும் பரவலாகி விட்டது.

— புதுக்கவிதை இயக்கம் — இங்கே — பாரதிதொட்டு — இன்றுவரை பலரால் பல வடிவங்களும் — பல கருக்களும் கொண்டு வளர்ந்து வருகிறது. ஈழத்திலும் இப்போக்கு இருப்பதை மஹாகவி-போன்றோரின் முயற்சியால் — தெரிந்து கொண்டேன். எனினும், அவரது கவிதைகள் — முழுமையைத்தரும் பண்புகளோடு அமையவில்லையே — என்ற குறையே — மிஞ்சுகிறது. அடிக்கடி மனதி

லேழும் எண்ண வளையங்க ளுக்கு—எழுத்துருவம் கொடுப் பதால்; கவிதையின் ஆத்மாவை இனம் காணமுடியும் — என்று அவர் நம்புகிறாரா?

கவிதையை, கலையைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, 'It was an art deeply affected by the Rise of a New Social Class,' என்று கூறுவர். சமூகவரலாற்றையும் —மானிடவியலையும் கூர்ந்து நுனித்தறிகிற மனிதனின் கலை மேவிய சிந்தனைகளை கவிதைகளாகின்றன. ஒரு புதிய யுகத்தின் பேரெழுச்சிகள் காலத்தில் தான் கலைகள் உத்வேகமும் — புத்துருவங்களும் பெற்றதாக இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. அப்படிப்பார்க்கும்போது மஹாகவியின் கவிதைகள் — இங்கே—லா. ச. ரா—மெளனி-போல—எழுதப்படுகின்றனவே —ஒருவேளை — அது முழுக்கவிதைகளையும் படித்துப்பார்த்தால் உண்மை தெரியலாம் என்று நம்புகிறேன்.

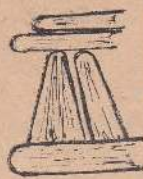
தமிழகத்தில்—சி. ச —வைத்தீஸ்வரன், ஞானக்கூத்தன்—போன்றோர் எழுதும் புதுக்கவிதையின் போக்கு—சமூகப்பார்வையல்லாமல் — எண்ண வளையங்களுக்கு உருத்தீட்டும் சொல்லோவியங்களாகவே காட்சித்தருகின்றன. ஆனால்—நா. காமராசன் — உள்ளிட்ட —வாணம்பாடிக்கவிஞர்களான —புவியரசு—சிற்மி—இளமுருகு —அக்கினி புத்திரன் போன்ற கவிஞர்களின் கவிதைகள் — சமூகநோக்கோடு — எழுதப்படும் கருத்தோவியங்களாகத் தென்படுகின்றன. ஆனால், தொடர்ந்து இதுபோன்ற கவிதைகளைப் பிரசுரிப்பது பயனுடைய காரியமே. இதே இத

ழில் எம். எச். எம். சம்ஸின்—மாடுகள் — ஒரு முழுமையின் துளியாக எனக்குப்படுகிறது. கவிதையில் உருவகம், குறியீடு —தொனிப்பொருள் — சொற்கட்டு, முதலியவை அமையும் போதோ அது வாசகனின் நோக்கில் உயர்வையும், ஆழத்தையும் பெறுகிறது.

சராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தன் சிந்தனைகளை இந்த மண்ணில் விதைத்துப்போன — ஒரு வேர்முதல் சிந்தனையாளனான வள்ளுவனின் கருத்துக்கள், இன்று மறுபரிசீலனைக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றன. சில காலத்திற்கு முன்னால், தீபம் இதழில் — ரகுநாதன் (சிறீரம் பலக்கவிராயர்) கூட — இதே நோக்கில் — எழுதியிருந்தார். அந்த விதத்தில்—இ. சிவானந்தனின்—வேண்டுகோள்—கவிதை—வண்ணத்தில் புத்தெழிச்சியினை உண்டாக்குகிறது. 'சொல்லு உரிய புதுக்குறளில் சொரிந்து விடு' என்று அவர் கூறுவதைக் காட்டிலும், 'சொல்லரிய புதுக்குறளில் சொரிந்துவிடு, என்று அமைத்திருந்தாரானால், இன்னும் கனம் கூடியிருக்கும்.

'தாமரை' இதழை யொட்டி — தமிழமுதும் — சிறுகதைகளுக்கு முதலிடம் தருவதைப் பாராட்டுகிறேன். எல்லாக்கதைகளும் ஒவ்வொருவித தனி முத்திரைகளோடு திகழ்கின்றன. சம மண்ணின் மனத்தை — இப்படிப்பட்ட கதைகளின் மூலமே நுசரமுடிகிறது.

பொதுவாக—நான் மனமார —பசியாரப் பருக தமிழமுது ஒரு பெருவிருந்தாக இருந்தது

4த்தக

நதியீழும்.

மன்ற மொன்று மலர் வெளி யிடுவதென்றால் எழுத்து, என்ன என்று தெரியாதவர்களுக்கு களமாகவும், நித்திய மேளங்களுக்கு 'சத்திரமா'கவும் அமைந்திருப்பதை கண்டிருக்கின்றேன்.

ஆனால் குருநகர் நெய்தல் வளர்பிறை மன்றம் தயாரித்த 'நெய்தல்' என்ற மலர் ஒரு புதுமாதிரியாக இலக்கியம்தெரிந்த கிளைஞர்களால் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. என இதழைப் பார்த்தவுடன் நண்குபுகின்றது.

'நெய்தலை' ஒரு மன்றத்தின் மலர் என்று என்னால் நம்ப முடியாமலிருக்கின்றது. ஒரு இலக்கியச் சஞ்சிகையைப் பார்த்த நிறைவு. அது மாதம் மாதம் மலரில்லாமல் இதழாக வெளிவர வேண்டுமென்று ஒரு ஆவலை ஏற்படுத்துகின்றது.

உள், வெளி என்று இரு பகுதிகளாக படைப்புக்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளே பகுதியில் வித்துவான் வேல்மாறன், எழுதியிருக்கின்றார். சுகப்பரிசோதனை அற்ற இன்றைய நாடகங்கள் என்ற தலைப்பில் ஒரு அருமையான கட்டுரை வெளிவந்திருக்கின்றது. அ. யேசுராசாவின் 'ஒரு இதயம் வறுமை கொண்டிருக்கின்றது, என்ற சிறுகதை தார்த்தமாக சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திரைப்படத்துறையில் வடக்கின்விழ்ச்சியும் தெற்கின் எழுச்சியும் என்ற புஸ்பராசனின் கட்டுரை தமிழ்ச் சினிமாவின் இன்றைய போக்குப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

'வெளி' என்ற தலைப்பில் மு. தனையசிங்கம் தமிழ், நாட்டிலிருந்து வரும் பத்திரிகைகள் சம்பந்தமாக இலக்கியம் கலை ஆகியவற்றின் எதிர்கால முக்கியத்துவம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எம். ஏ. நுஸீமான், சாந்தன், முருகையன், மு. பொன்னம்பலம், சண்முகம் சிவலிங்கம் குப்பிரான் சண்முகம், மஹாகவி, நடேசன், கமலக் கண்ணன் ஆகிய சிறந்தபடைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

எல்லோரையும் போல நல்லாச் சொல்லிவிட்டு கடைசியில் ஒரு குறையை தேடிக்கண்டு பிடித்து எங்களுடைய விமர்சனர்கள் சொல்வார்களே, அப்பிடி எனக்கு சொல்ல மனம்வரவில்லை. நல்லதை நல்லது என்று தானே சொல்ல வேண்டும். விழா மலர் வெளியிடுவோர் அவசியம் 'நெய்தலை'ப் படித்தல் வேண்டும்.

— சிவபாலன்

வெண்கலகச் சாந்தியு.

இர. சிவலிங்கம் பேட்டி

சந்திப்பு: “மாணி”

சமீபத்து விமர்சனத்துறை பற்றி பல்வேறு விதமான அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டு.

சில விமர்சகர்கள் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்கு உடன்பாடனவர்களின் படைப்புக்கள் வந்தால் கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தி விமர்சிக்கும் வழக்கம் உண்டு என்று இலக்கியக் சுவைஞர்கள் குறைபட்டுக் கொள்வதை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்.

இன்னொரு வகையினர் எல்லோரிடத்திலும் ‘நல்ல’ பிள்ளையாக நடிப்பதற்கு, தரமற்ற படைப்புகளில் உள்ள குற்றங்குறைகளைச் சொல்லாது, மேலோட்டமான முறையில் சாக்குப் போக்குச் சொல்லித் தப்பிக் கொண்டதையும் நான் பார்த்திருக்கின்றேன்.

எப்படித்தான் ஒரு நல்ல ஒரு படைப்புக் கிடைத்தாலும் தனது இலக்கிய அணிக்கு புறம்பானவராக அந்த சிருஷ்டி கர்த்தா இருந்தால் அவருடைய படைப்பை ‘தரமற்றது’ என்று கூடத்துணிச்சலுடன் சொல்லக்கூடியவர்கள்

ளும் இங்கு இல்லாமமில்லை என்பது என் கருத்து.

இவர்களுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காக விமர்சனம் என்றால் இப்படிதான் அமையவேண்டும் என்ற முறையில் நடு நிலையோடு விமர்சிக்கும் ஒரு விமர்சகர் சமீபத்தில் இருக்கிறார் என்றால், அவர் வேறுயாருமல்ல இர சிவலிங்கம் தான்.

இவர் மலையக முன்னணியின் செயலாளர். சாகித்திய மண்டலக் குழந்தைஇலக்கியக் குழு அங்கத்தவர்—முன்னுள் ஹட்டன் ஹைலண்ட்ஸ் கல்லூரி அதிபர். தற்போது கல்வி இலாகாவில் ஒரு உயர்ந்த உத்தியோகத்தராகப் பணியாற்றுகின்றார்.

இந்தப் பேட்டி விடயமாக கல்வி இலாகாவுக்குச் சந்திக்கப் போயிருந்தேன் பல வளைவுகளும், திருப்பங்களும் கொண்ட கல்வி இலாகாவில் எங்கும் அலைந்து திரிந்த பின்பு, ஒரு மாதிரி தேடிப்பிடித்து, அவர் அறைக்குள் நுழைகின்றேன்.

புன்னகை பூக்கின்றார். நாளுகவே “தமிழ்முது நடத்துப

வன்” என்று சொல்லுகின்றான். ‘அப்படியா, தமிழமுதுநாஸ்ட் இன்ஸூ பார்த்தேன். அதில்தானே மலையகம்பற்றி ஒரு தலையங்கம் எழுதியிருக்கின்றீர்கள்’ என்று சொன்னபின்பு, அருகில் இருந்த வரை அறிமுகப்படுத்துகின்றார் எனக்கு,

“இவர் தான் மிஸ்டர் பீரிஸ் சிங்கள வகுப்புகள் நடத்துகிறார்.. இவரும் ஒரு எழுத்தாளர். சிங்களத்தில் ராஜாஜி போன்றவர்களுடைய கதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார்..”

இப்படித் தொடங்கிய இலக்கியப் பேச்சுகளெங்கோவெல்லாம் போய் ஒருமாதிரி ஓய்ந்தபின்பு பேட்டி தொடங்குகின்றது.

கேள்வி:- உங்களுக்கு இலக்கியத்தில் எப்படி ஆர்வம் பிறந்தது?

பதில்:- இலக்கிய ஆர்வம் எங்களிடம் மாத்திரமல்ல, பொதுவாக எல்லோரிடத்திலும் இருக்கும் உணர்ச்சியாகும். இந்த உணர்ச்சி சிலரிடத்தில் இலக்கிய உணர்வாக பண்பட்டுவிடுகிறது. இவர்கள்தான் எழுத்தாளர்களாகவும் சிந்தனையாளர்களாகவும் மாறிவிடுகிறார்கள். மற்றவர்கள் படிப்பதிலும், சுவைப்பதிலும் மாத்திரமே நின்று கொள்கிறார்கள் இந்த இரு சாராரைக் கொண்டதான் இலக்கியம் வளர்கிறது. நானும் அதே மாதிரித்தான். இயற்கைக் குழல், அழகான குழ்நிலை அதனால் அந்த அழகு உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும் காலப்போக்கில் அந்த அழகுணர்வு

மொழியிலும், சிந்தனையிலும் சிறுஷ்டிப்பிலும் லயிக்கும் போது இலக்கிய உணர்வு மேலாக மலர்கிறது.

சின்ன வயதில் ஆங்கிலம் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் என்கைக்குக்கிட்டிய எல்லா நூல்களையும் வாசித்தேன். சிறிது முதிர்ச்சி ஏற்பட்டபின்பு எழுத்து, சிந்தனை இவைகளை எடைபோடும் பக்குவம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் எழுதவேண்டுமென்று எனக்கு ஆர்வம் வந்ததில் விசல்பயில்லையானே!

கேள்வி:- அப்படியானால் உங்களுக்கு ஆக இலக்கியத்தில் எந்தத் துறையில் நாட்டம் இருந்தது?

பதில்:- நான் ஒரு விமர்சகராக - இலக்கியப் பேச்சாளராக இருந்தாலும் ஆரம்பத்தில் சிறுகதைகள் ஏன்கவிதைகள் கூடஎழுதியிருக்கின்றேன் ஆனால் நிரம்ப கட்டுரைகள் என் சிறுஷ்டிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றன. பாடசாலையில் நடப்பதற்காக பல நாடங்களுமே எழுதியதுண்டு.

கேள்வி:- நீங்கள் சாகித்திய மண்டலத்தில் குழந்தை இலக்கியக் குழுவில் அங்கத்தவராக இருக்கிறபடியால், ஈழத்தில் குழந்தை இலக்கியம் எந்த அளவில் வளர்ந்திருக்கிறது என்பதை கூலியூர்களை?

பதில்:- குழந்தை இலக்கியம் ஒரு முக்கியமான ஒரு துறை. ஈழத்தைப்பொறுத்தமட்டில் குறிப்பாக தமிழில் இந்த துறையில் படைப்பாளிகளிடம் ஆர்வமில்லாத இருப்பது

வருந்தத்தக்கது. 'மாவலிகங்கை நாடகங்கள் நாடே போன்ற பாடல்களை நாம் குழந்தை இலக்கியப் பாடலாகக் கொள்ளலாம் ஆனால் வயதுக் கேற்றமாதிரி மற்ற மற்ற மொழிகளில் உள்ளது போல் பாடல்கள் ரொம்பக் குறைவு இப்போது குழந்தை இலக்கியத் துறையில் ஒரு மறுமலர்ச்சிகோடிட்டு தெரிகிறது. மாணவருக்காக ஈழத்தில் 'கும்பரன்' போன்ற பத்திரிகைகள் மலர்ந்திருப்பது ஒரு சௌகரியமாகும்!

தமிழிலும் பார்க்கச் சிங்களத்தில் குழந்தை இலக்கியம் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. ஐய்வொருமுறையும் சாகத்திய மண்டலத்தில் சிறந்த நூல்கள் இதற்காகப் பரிசில் பெறுகின்றன. ஆனால் தமிழைப்பொறுத்த மட்டில் நூல்களே வருவதில்லை அதனால் பரிசு வழங்கப் படுவதில்லை.

கேள்வி:- ஈழத்து விமர்சனத் துறையைப்பற்றி....

பதில்:- ஈழத்தைப் பொறுத்த மட்டில் விமர்சனம் வளர்ந்திருக்கின்றது எனலாம். விமர்சனம் செய்வது ஒரு பெரிய பணி. விமர்சனத் துறையில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

விமர்சனம் கண்டனமாக அமையாது, அதுவே இலக்கிய மரகடும், இலக்கியத்தை மேலும் வளர்ப்பதற்காகவும் அமையவேண்டும். என்பது என் கட்டித்த அபிப்பிராயம்.

கேள்வி:- இன்றையப் படைப்பாளிகளில் நீங்கள் யார் யாருடைய சிருஷ்டிகளை உயர்ந்ததாகக் கருதுகிறீர்கள்?

பதில்:- உங்கள் கேள்வியில் ஜெயகாந்தனைப் பற்றித் தான் கேட்கிறீர்கள் என்று நினைக்கின்றேன். ஜெயகாந்தனிலும் பார்க்க சுந்தர இராமசாமியில் எனக்கு ஒரு ஈடுபாடு. அதனால் ஜெயகாந்தனுடைய படைப்புக்கள் தரமற்றது என்பது என் கருத்தல்ல....

இந்த இருவரும் கதை சொல்லும் முறை வெவ்வேறு நடை. ஆனால் சுந்தர இராமசாமிக்கு ஒரு தத்துவார்த்த நடை உண்டு. எழுத்து ஜாலத்தை விட கருத்துக்கே முக்கியத்துவம் கொடுப்பார் ஜெயகாந்தன் எழுத்துகளில் ஒரு கவர்ச்சி. அதே சமயத்தில் மற்றவர்கள் நோக்காத ஒரு நோக்கில் வாழ்க்கையை நோக்கும் தன்மை ஜெயகாந்தனிடம் உண்டு. இவர் வாசகனின் மனதில் உணர்ச்சியை கொப்பளிக்கப் பண்ணித்தான் கருத்தை ஊட்டுவார். ஆனால் சுந்தர இராமசாமியோ வாசகனை எடுத்த எடுப்பில் சிந்திக்கப் பண்ணுவது மாத்திரமல்லாமல், மனதில் அழியாமல் சில கருத்துக்களை - பாத்திரங்களை நடமாட விடுவார்.

இந்த இரண்டு பேரையும் தொகுத்து பார்த்தால் சுந்தர இராமசாமியுடைய கதைகள் வாழ்க்கையில் நமக்கு ஏற்பட்ட, நேரடியாக அனுபவித்த சம்பவம் மாதிரி இருக்கும். ஆனால் ஜெயகாந்தனுடைய கதைகள் ஆற்றில் குளிக் கும் போது ஏற்படும் ஒருவித குளுகுளுப்பு அது மாதிரித் தான். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் கதைகள் என்ற விடயத்தில் சுந்தர இராமசாமியே உயர்ந்து நிற்கின்றார்.

கேள்வி:- கலையாக மலையக இலக்கியம் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம்....

பதில்:- மலையக இலக்கியம் ஒரு புது இலக்கியம். மலையக சமுதாயமே ஒரு புதிய தொரு சமுதாயம் போலத்தானே! புதிதாகப் படைத்த ஒரு பரம்பரை: ஆனால் அவர்களிடத்தில் நிறைய ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆர்வத்துக்கேற்றவாய்ப்பில்லை அவர்களுக்கு.

மலையக இலக்கியம் ஒரு குறிப்பிட்ட குறிப்புகளை அடிநாதமாகக் கொண்டது. மலையக மக்களின் குமுறல்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அவர்களது இலக்கியத் துறை உண்டாயிருக்கின்றது. மலையகக் கதைகளைப் பாருங்கள்! அவை எல்லாம் ஒருவித சோக கிதங்களை இசைத்துக்கொண்டிருக்கும். கதைகளைப் பொறுத்தமட்டில் கெளிவத்தை ஜோசப், என். எஸ். எம். இராமையா போன்றவர்களை முன்னோடிகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

(56ம் பக்க தொடர்ச்சி)

“எங்க நிப்பாட்டவனும்...” விஷமம் சொட்டிய வார்த்தைகள்.

“சேச்சடியில ஒருக்கா நிப்பாட்டுங்கோ..” திடுக்கிட்டதால் அவள் குரல் கம்மியது.

திடீர் என்று பிறேக்கைப் போட்டு டாக்கியைத் திருப்பி சேச்சுக்கு முன்னால் நிப்பாட்டினான். ஒருரூபா இருபது சதத்துடன் வரவேண்டிய டாக்கி ஐந்து ரூபா பத்துச் சதத்துடன் வந்து நின்றது.

“கொஞ்சம் தில்லுங்கோ.. கும்பிட்டுட்டு ஐந்து நிமிசத்தில வாறன்...” இதயத்தைத் தொடும் இனிமையில் ஒருவித மரியாதை இழையோடியதைக் கவனித்த சிலனின் இதயத்தில் மீண்டும் ஆசை துளிர்ந்தது.

போதகர்கள்

தூசி துகள்களைப் பெருக்கி,

சுத்தம் செய்யும்

துடைப்பங்கட்பை;

நாட்டப நாட்டப...

அதிலே

தூசி துகள்கள்!

“திக்குவல்லை-கமால்”

இப்பொழுது மலையக பேச்சு வழக்குச் சொற்களுக்கு ஒரு புதிய மெருகு ஊட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மலையக இலக்கியம் எழுச்சிப் பணியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கிற ஷடீக்கப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டில் 1945ம் ஆண்டில் வெளிவந்த காங்கிரஸ் கதைகள் இந்திய தேசிய விழிப்பை ஏற்படுத்தியது போல, அதே சமயத்தில் தி.மு.க மூடப்பழக்கம் சம்பந்த கதைகளுக்கு ஆர்வம் கொடுத்ததுபோல மலையக இலக்கியமும் ஒரு எழுச்சி இலக்கியம்!

அவள் நடையழகில் ஒரு நிமிடம் சிலையானான். “பாவம் தான்... எண்டாலும் நடப்படிக்கிறான். வரட்டுக்கும் பாப்பம்...” தன் குற்றத்திற்கு தானே சமாதானத்தைத் தேடிக் கொண்டான்.

அவள் ‘டாக்கி தந்திரத்தின் வெற்றியல்லவா இது? நேரம் நகர்ந்தது.

அவள் வரவில்லை....

அவளைப் பற்றிய இனிய நினைவுகள் சுறுபட கோவினுக்குட் சென்று பார்த்தான்.

அவளைக் காணவில்லை. ஏமாற்றத்தோடு ‘டாக்கியை’ ஸ்ராட் பண்ணினான்.

ஐந்து ரூபா பத்துச்சதம் காட்டும் ‘டாக்கி மீட்டர்’ அவளைப் பார்த்துக் கெக்கொலி கொடிடுச் சிரிப்பது போன்றிருந்தது.

வா னம் கனத்துக் கறுத்தது மழையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. கனத்துக் கறுத்ததிருந்த வானத்தைக் கீழி மின்னல் வேடிக்கை பார்த்தது. இதைப் பார்த்து ரசித்த இடி சிரித்து மகிழ்ந்தது.

இந்த இயற்கையின் திருக்கூத்துக்கள் எதையுமே கவனி யாத சீலன் மழை நீரை வாரி இறைத்தபடி டாக்கியை ஓட்டிச் சென்றான். அவன் இதயத்திலும் மகிழ்ச்சி மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. என்பதை அவன் முகத்திலோடிய புன்னகை பறைசாற்றியது.

அவன் கண்கள் இடையிடையே கண்ணாடியில் பின்னுக்குப் பார்த்திதுக்கொண்டிருந்தன. அந்தப் பார்வை ஏன் இப்படி ஏக்கம் கவந்து மின்னுகிறது?

கண்ணாடியில் மீண்டும் பார்க்கிறான். பிஸ் "சேறில்" அழகே உருவாக ஒரு பெண் வீற்றிருக்கின்றான். அவள் அழகிய முகத்தில் ஏதோ ஆழ்ந்த சிந்தனை பூர்த்திருந்தது.

கண்ணாடியில் பார்த்துதிருப்பியுருத சீலன் திரும்பிப்பார்த்து புன்னகை ஒன்றை உதிரவிட்டான். அவள் முழு வதனத்திலும் புன்னகை ஒன்று ஓடி மறைந்தது. வெளியே மழை சீறிக்கொண்டிருந்தது.

மழையின் சீற்றலால் உள்ளே வரும் தூறல்களை நியத்த கண்ணாடியை உயர்த்த முயன்றான் அந்த அழகி. ஆனால் சீலனைத் தவிர வேறு யாராலும் அதை

உயர்த்த முடியாது என்ற ரகசியம் அவளுக்கு ஏங்கே தெரியும்

இதைக் கண்ணாடியில் பார்த்த சீலன் டாக்கியை மெதுவாக்கி ஒரு ஊகயால் அதை உயர்த்தினான். கையை மீண்டும் எடுக்கும்போது அவன் கை வேண்டுமென்றே அவன் மீது மோதி மீண்டது.

அவன் இதயத்தில் ஒரு வித இன்பக் கிழுகிழப்பு!

இப்படித் தனியாக வந்து அவனிடம் எத்தனை மாட்டுப் பட்டிருக்கிறன?

"நல்ல காலம்... இண்டைக்கு மழை வந்திருக்காவிட்டால் இவன் டாக்கியில் ஏறியிருக்க மாட்டான்." மனம் மழைக்கு நன்றி மழை பொழிந்தது.

சிந்தனை சந்திப்பை இரை மீட்கிறது.

ஆஸ்பத்திரியின் பின்வீதி வழியாக வந்து கொண்டிருக்கும் போது தனியே ஒரு பெண் நிற்பதைக் கண்டு டாக்கியை அவள் அருகே மெதுவாக நிறுத்தினான். அதே வேளை மழையும் வரவே தயங்கித் தயங்கி டாக்கியில் ஏறினான் அவன்.

அவள் தயக்கம் அவனுக்கு ஒருவித சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது.

"எங்க போகவேண்டும்..." ஆசை சொட்டும் வார்த்தைகள்.

"குருநகருக்கு..." தயங்கிக் குழைந்தாள்.

"கரையருக்கா..." ஆவல் வழிந்தது.

"இல்ல... குருநகருக்கு..." குரலின் குளிர்மை சீலனை திரும்பவைத்தது.

ஒகேர...நீங்க வெளியூர் போல கிடக்கு. இரண்டும் ஒரே இடம்தான் அப்ப கரையூர் இப்ப குருநகர். வெற்றிப் பெருமீதம் வாரீத்தைகளில் இழையோடியது. அவன் வெளியூர் என்று அறிந்ததும் அவன் இதயத்தில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டது.

“இண்டைக்குப் பிழையில்லை...” உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி புரள மாதாவிற்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டாள்.

டாக்கி மணிக்கூட்டுக் கேர்புரத்தைத் தாண்டி ஓடியது.

சிந்தையை இடியென்று அறுக்க மீண்டும் அவளை நோக்கினான்.

“நீங்க...எந்த ஊர்” ஒரு வித குழைவு.

“மட்டக்களப்பு” வெறுப்பு இழையோடிகைக் கவனித்த சீலனின் முகம் ஒரு கணம் சுருங்கியது.

திடீர் என்று அவள் சிந்தையில் ஒரு மின்னல்... குருநகரை நோக்கி ஓடிய டாக்கி இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவால் திரும்பி ஓடியது. அந்தத் திருப்பத்தை அவள் அறிந்து கொண்டாளா என்று ஒருமுறை கண்ணாடியில் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் வெளியே விரியும் கரட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் முகத்தில் நிம்மதி கிழைந்தது.

யாராவது புதியவர்கள் டாக்கியில் ஏறினால் அல்லது அவனுடன் ‘ஒருமாதிரிக்’ கதைத்தால் இதுபோன்ற வேலைகளைச் செய்வதில் அவன் வல்லவன். யாரையாவது வசப்படுத்த வேண்டுமென்றாலும் நீண்ட பிரயாணம் என்பதும் அவன் தனி யாணம் அப்பிராயம். அவனுடைய பல ‘டாக்கி தந்திரங்களில்’ இவை சில.

‘தவிச்ச முயல் அடிப்பதில் மிகவும் வல்லவன் சீலன்’ என்பது அவன் சகாக்களின் அப்பிராயம்.

இன்றும் அந்தத் தந்திரம் அவசியமாகிவிட்டது?

“உங்களுக்கு மட்டக்களப்பில் ராசதுரை மாஸ்தரைத் தெரியுமா...” ராசதுரை மாஸ்தரர் என்றால் யாரீ என்று சீலனுக்கே தெரியாது அவளோடு கதைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அப்படி ஒரு கற்பனை இதுவும் ஒருவித தந்திரம்தான்.

“தெரியாது...” உயிரற்ற வாரீத்தைகள் அவன் இதயத்தைச் சுண்டின.

“உங்கட பெயர் என்ன?” மீண்டு பூத்தது நப்பாசை.

அவன் மெளனம் சுந்தரத்திற்கு பெரும் வேதனையைத் தந்தது.

“சரிவராதோ...” இன்ப நினைவுகள் சிதறி உடைய அலுத்துக்கொட்டியது மனம்.

“பெரிய நடப்படிக்கிறான் இவனுக்கு இப்படித்தான் செய்ய வேணும்” ஏமாற்றத்தின் முனையில் பறிக்குப்பறி உணர்வு தலைதூக்கியது.

மீண்டும் ஆஸ்பத்திரி விதிக்கு வந்த டாக்கி வடக்காகத் திரும்பி ‘ஸ்ரேசன்’ சந்தியைத் தாண்டி கண்டி வீதியில் ஏறி பழை இடத்திற்கே வந்தது.

சீலனின் கண்களை மீற்றரை நோக்கின:

நான்கு ரூபா முப்பது சதம் அவன் முகத்தில் வெற்றிப் புன்னகை உதிரிந்தது.

“இவளுக்கு இப்படித்தான் செய்ய வேணும்...” ஏதோ பெரும் சாதனையைச் செய்த பெருமை.

டாக்கி இப்பொழுது குருநகரை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

54ம் பகாம் பாரீக்க

மங்கையருக்கும் ஆடவருக்கும் ஏற்ற
மனதைக் கவரக்கூடிய சகல விதமான
பிடவைத் தினுசுகளும்

நைலோன், நைலக்ஸ், டெக்ரோன், பிறெய்
நைலோன், சட்டன், சூட்டிங்ஸ் ஆகியவை
யும், லங்கா சலுசலா லிமிடெட் ஸ்தாபனத்
தாரின் கூப்பன் பிடவைகளும் எங்களிடம்
கிடைக்கும்.

மு. காசிப்பிள்ளை அன் சன்ஸ்

85, பஜார் வீதி

வவுனியா.

ரெலிபான்: 586

ரெல்விகிரும்ஸ் "காசி"

**Dealers in Cigars, Tobacco
Oilman Goods & Aluminium Etc**

S. K. KANAPATHIPPILLAI & SONS

General Merchants

106, Bazaar Street, Vavuniya.

Branches:

91, Sri Kathiresan Street,

Telephone: 566

COLOMBO.

WITH THE COMPLIMENTS

of

**The Maldivian Nationals Trading
Corporation (Ceylon) Ltd.**

GENERAL IMPORTERS, EXPORTERS, SHIP OWNERS,
OPERATORS, CHARTERERS & AGENTS

P. O. BOX 626
78, Reclamation Road,
COLOMBO-11.

Telegrams: "MAROSE"

Telephones:

{	OF ICE: 24658 &
	24659
	HOLIDAYS } 81335 &
& NIGHT } 81671	